

Fanzin Borussia Dortmund România

ZERO NOUĂ

ediția 2, decembrie 2020

**HAI SĂ FIM SUPERATENȚI,
HAI SĂ RESPECTĂM REGULILE,
HAI SĂ TRĂIM CU INIMA!**

MLeu

HAI SĂ FIM #SUPERSOCIAL

Licența ONJN: L1160659W000328
Licența ONJN: RO3229L001332

super bet

Evadarea din realitate

de Vlad Pîrvu

În seara când a murit Maradona am deschis YouTube și m-am uitat la clipuri cu vizitele lui la Napoli din anii 2000. M-am trezit trăgându-mi nasul pe întuneric, în autoizolare, la moartea cuiva care nu mi-a aparținut nici măcar o secundă în cei 30 de ani de viață. A cuiva care nu mi-a oferit nicio dată nici măcar un moment de bucurie.

Am încercat să găsec o urmă de justificare pentru nodul din gât. N-am găsit-o. Așa ceva nu poate fi explicat nici prin numărul driblingurilor lui Maradona, nici prin palmaresul lui, nici prin numărul napoletanilor de pe San Paolo. Pentru că nu fotbalistul Maradona a tulburat lumea, ci povestea lui. Mitul care i-a făcut pe oameni să își lase în urmă propriile realități.

Fără astfel de preocupări aparent mărunte, care să ne hrănească spiritul, imaginația și speranța, ne-ar fi imposibil să trăim așteptând zi după zi raportul Ministerului de la ora 13:00. De aceea, evadarea din cotidian e obligatorie pentru

sănătatea noastră. Avem nevoie de nuanțe și de povești pentru a rămâne întregi la minte. Ei l-au avut pe Maradona, noi avem Borussia. Pilule diferite cu efecte identice.

Numai că, în ultimul timp, Borussia parcă se încăpățânează să ne țină cu picioarele pe pământ și să ne interzică luxul de a mai visa cu ochii deschiși. De mai mulți ani, noi, martorii celui mai frumos miracol fotbalistic din lume, traversăm o perioadă în care pilula cu povești dătătoare de speranță pare că nu mai are niciun efect. Trăim un déjà-vu perpetuu, în care visurile ne sunt tot mai vagi și mai puțin accesibile, iar aspirațiile ne sunt năruite de un tabel statistic rece și inexpressiv numit clasament. Realitatea din jur a început să bată filmul dinăuntru nostru, iar asta e al naibii de neplăcut. Dar am o bănuială că soluția pentru această problemă o cunoaștem deja cu toții, deși este paradoxală: ca noi să începem să visăm din nou, e nevoie ca cei din conducerea clubului să se trezească. Pentru că, în acest moment, la Borussia conducerea visează și tribuna consemnează. Adică fix invers

de cum ar fi normal.

Evadarea din realitate e singura care ne poate vinde iluzia unei lumi mai bune decât este. Acolo zace speranța. Iar după nenumăratele decepții galben-negre și un 2020 atât de necruțător, iată că am ajuns în punctul în care suntem nevoiți să ne scriem povestea singuri, fără să mai așteptăm ajutor din partea acelor de pe teren sau din loje. Așa că ne punem masca naivității pe ochi, ne așezăm sub brad și spunem cu voce tare: 2021 va fi anul nostru!

3	EDITORIAL Evadarea din realitate
5 - 7	BVB SPECIAL Un tur prin istoria Westfalenstadion
8 - 9	FLASH INTERVIU Carsten Cramer: „Avem valori la care ținem mult, dar suntem datori și cu succesul pe teren”
10 - 11	BDR SPECIAL Jurnal de deplasare în prag de pandemie
12 - 13	FLASH INTERVIU BVB, prin ochii unui jurnalist apropiat de club
14 - 15	BVB SPECIAL Westfalenstadion, cu mască și distanțare
16 - 17	BVB SPECIAL Borussia conectează generații, bărbați și femei, toate națiunile
18 - 19	FLASH INTERVIU „Să fluturi steagul pe stadionul plin, în fața Südtribüne – ce poți cere mai mult?”
24 - 27	BVB SPECIAL Borussia Dortmund – curaj sau „comerț pur”?
28 - 29	BVB SPECIAL Povestea primului titlu
30 - 31	BVB SPECIAL De ce țin la Borussia Dortmund și nu la Bayern
32	BVB SPECIAL Cifre și entuziasm
33 - 36	BDR SPECIAL Fanii BDR în pandemie
37 - 38	FLASH INTERVIU Dortmund, oraș al handbalului: amintirile Narcisei Lecușanu

Echipa

AUTORI: Vlad Pîrvu, Gabi Ionică, Marius Constantin, Dragoș Lăzărescu, Marian Bulacu, Cristian Pătru, Nicoleta Coșoreanu, Andrei Mocuța

REDACTOR-ȘEF: Nicoleta Coșoreanu

DIRECTORI EDITORIALI: Dragoș Lăzărescu, Vlad Pîrvu, Paul Popa, Marius Constantin

ART DIRECTOR: Florina Paraschiv

MULȚUMIRI SPECIALE: Carsten Cramer, Cristi Petre, Ion Alexandru, Stefan Buczko, Narcisa Lecușanu, Alexandros Manios și Hellenic Borussen, SuperBet, cât și membrilor fan clubului BDR, fără de care acest număr nu ar fi existat.

Mulțumim, de asemenea, tuturor prietenilor care ne-au susținut de-a lungul acestor ani în dezvoltarea comunității noastre: Halftime Pub, Beert, Distrikt 42, Liverpool FC Romana, Cristi Petre, Ion Alexandru și Eurosport, Liviu Drăghici și Sport Total FM, Andrei Năstase și Lead.ro, Claudiu Râpan și Răzvan Luțac (Gazeta Sporturilor), George Dobre și Adi Dobre (Digi Sport), Mihai Dolinschi și Emil Grădinescu (Telekom Sport).

CONTACT:

email: contact@bvb09.ro

site: www.bvb09.ro

rețele sociale: @bvb09ro (Facebook, Instagram, YouTube, Twitter)

Un tur prin istoria Westfalenstadion

de Gabi Ionică și Marius Constantin

„Borussia Dortmund se traduce prin intensitate, autenticitate, coeziune și ambiție. Punem suflet în tot ceea ce facem. Stadionul nostru este epicentrul. Aici este eliberată toată energia BVB.” Așa își începe clubul autodescrierea de pe pagina oficială. Orice iubitor al acestui sport, întreat de Borussia Dortmund, va face referire la atmosfera senzațională de pe stadion. În traducere mioritică, am întreat 100 de români ce știu despre Borussia Dortmund: 59 au răspuns Zidul Galben, 38 Westfalenstadion, 2 Signal Iduna Park și unul a spus doar stadion, pentru că nu-i poate ține minte numele.

Povestea „Templului fotbalului german” a început pe 5 aprilie 1965. După 4 ani lungi de discuții și calcule ce vizau extinderea stadionului echipei de la acea vreme, Rote Erde („Pământul Roșu”), Comitetului Central și Financiar al orașului i s-a propus construirea unui nou stadion, în locul

modernizării vechii arene. Marea provocare era găsirea surselor de finanțare. Însă, la începutul anilor '70, șansa a venit, pe neașteptate, din vecini. Orașul Köln a decis să nu construiască un stadion nou și s-a retras de pe lista orașelor gazdă ale Campionatului Mondial de Fotbal din 1974. Dortmund nu a stat pe gânduri și a aplicat să devină un oraș al Mondialului German. Fără finanțările federale obținute cu ocazia găzduirii CM, construirea Westfalenstadion nu ar fi fost posibilă.

Noul stadion și-a primit numele la sfârșitul anului 1971. Un ziar local din Dortmund, Westfälische Rundschau, a lansat în noiembrie un sondaj în acest scop. O treime dintre cititori au sugerat „Westfalenstadion”. Această denumire a avut succes și în consiliul orașului. Pe lângă Westfalahalle și Westfalenpark (obiective aflate în vecinătatea stadionului), Dortmund avea de acum și Westfalenstadion.

Așadar, la 9 ani de la decizia construirii noului stadion, visul locuitorilor din Dortmund devenea realitate. Pe 2 aprilie 1974, Westfalenstadion era inaugurat cu un amical de gală, jucat de Borussia Dortmund cu marea rivală, Schalke 04.

Capacitatea inițială (54.000 de locuri, majoritatea în picioare) a fost, de la început, insuficientă pentru valul de entuziasm din oraș. Chiar dacă meciul avea loc în noaptea, fanii au luat cu asalt Strobellallee și împrejurimile stadionului încă de la orele amiezii, când stadionul nu era încă deschis. În acea zi, fanii Borussiei au băut prima lor bere pe Westfalenstadion, plătind pentru ea 1,5 mărci. Un amănunt extrem de interesant legat de inaugurarea stadionului este că primul gol pe Westfalenstadion a fost marcat de... o fată. Margarethe Schaeferhoff a marcat în minutul 18, secunda 18, în meciul de fotbal feminin dintre TBV Mengede și VfB Waltrop, jucat înaintea celui cu Schalke. Chiar dacă albaștrii s-au impus cu un sec 3-0, au dat dovadă de omenie și au lăsat toate încasările la Borussia, pentru a mai acoperi din datoriile pe care echipa le avea la acea vreme.

În acei ani, echipa nu traversa o perioadă de glorie. În 1972 retrogradase în liga secundă, iar Dortmund era singurul oraș al unei echipe din liga secundă ce găzduia meciuri la Cupa Mondială. Primul meci al Borussiei pe noul stadion în Bundesliga avea să aibă loc de-abia în 1976, după 4 sezoane jucate în 2. Bundesliga.

Următorii 18 ani au păstrat arena în forma ei inițială. În 1992 au loc primele modificări, impuse de noile reglementări UEFA, care cereau un procent mai mare de locuri pe scaune. Astfel, capacitatea stadionului a fost redusă la 42.800 locuri. După cucerirea titlului de campioană în 1995, a avut loc o primă extindere a capacității: celor două tribune (est și vest) li s-a adăugat un etaj (6.000 locuri/tribună), iar acoperișul a fost refăcut și el. Stadionul a ajuns din nou la capacitatea inițială de 54.000 locuri, de această dată, majoritatea pe scaune.

Triumful european din 1997, urmat de de o creștere semnificativă a numărului fanilor, impunea o nouă extindere a capacității stadionu-

lui. În 1999 au fost mărite peluzele sud și nord, iar numărul de locuri a ajuns la 68.600. De acum, Dortmund-ul avea cea mai mare peluză din Europa: Südtribüne (24.454 locuri în picioare). Ultimele modificări esențiale au avut loc înaintea Campionatului Mondial din 2006, când Dortmund a găzduit 4 meciuri din faza grupelor, un sfert de finală și semifinale pierdută de Germania în fața Italiei. Au fost eliminați pilonii interiori care susțineau acoperișul și obstrucționau vizibilitatea fanilor pe locurile nou-create în colțurile tribunelor, și au apărut pilonii galbeni exteriori, cu o înălțime de 62 de metri. Aceștia au devenit imediat un reper pe cerul de deasupra orașului. Pe 16 mai 2001, Westfalenstadion a găzduit finala Cupei UEFA dintre Liverpool și Alaves. Meciul a fost memorabil, demn de a se disputa pe cel mai impunător stadion al Germaniei. Cosmin Contra a pasat decisiv la două din cele 4 goluri marcate de spanioli, însă insuficiente în fața celor 5 goluri ale lui Liverpool.

De pe 1 decembrie 2005, Westfalenstadion poartă denumirea de Signal Iduna Park, în urma unui acord financiar cu compania de asigurări, ce se va încheia anul viitor.

În momentul de față, capacitatea stadionului este de 81.365 de locuri (redușă la 66.000 de locuri pentru meciurile din competițiile europene). Inima acestui stadion se află în Peluza Sud, unde a luat naștere celebrul Zid Galben (Die Gelbe Wand).

Zidul Galben este un fenomen unic care înseamnă mândrie pentru cei care-l compun și le face pielea de găină celor care privesc din exterior. „Dacă ești dușmanul, te zdrobește, dar dacă îl ai în spate ca portar al echipei, este un sentiment fantastic”, spunea Roman Weidenfeller despre acest „Zid”. Cele spuse de Roman sunt confirmate și de „dușman”. După cele două titluri câștigate de Borussia în 2011-2012 și finala UCL jucată în 2013, Bastian Schweinsteiger (ex-Bayern Munchen) a fost întrebat cine-l sperie mai tare la Dortmund: jucătorii sau Klopp. A răspuns că „Zidul Galben mă sperie cel mai tare”. Antrenorul care s-a contopit efectiv cu această peluză, Jürgen Klopp, spunea, plin de emoție: „leși pe teren și stadionul explodează... privești în stânga ta și ai impresia că sunt 150.000 de oameni acolo, scăpați de sub control. Să ieși din tunelul întunecat pe stadion este ca și cum ai renaște”.

Prețurile билетelor la meciurile de pe Signal Iduna Park sunt printre cele mai mici, comparativ cu prețurile cerute de echipele din primele 5 campionate ale Europei. Acest lucru îi atrage și pe fanii altor echipe să descopere atmosfera de pe acest stadion. Însă procurarea unui bilet este o misiune aproape imposibilă - meciurile Borussiei de pe teren propriu se joacă întotdeauna cu casa închisă. Directorul de marketing al clubului, Carsten Cramer, declara referitor la comparația dintre prețul билетelor din Premier League și cele de la Dortmund: „Dacă ar fi să cerem astfel de prețuri, am pierde oamenii. Și oamenii sunt unul

dintre cele mai importante bunuri ale acestui club”.

Borussia Dortmund este desemnată, an de an, echipa cu cea mai mare medie de spectatori din lume. Și, chiar și în perioada actuală, în care măsurile impuse pentru limitarea efectelor pandemiei COVID-19 au făcut ca meciurile de fotbal să se joace fără spectatori, stadionul din Dortmund iese din nou în evidență. Dacă înainte de pandemie, vedeta de pe Signal Iduna Park era Peluza Sud, de data aceasta Peluza Nord este cea care iese în prim plan. Începând cu 4 aprilie 2020, în Peluza Nord a stadionului există un centru de tratament pentru pacienții suspecți de COVID-19 sau care se confruntă cu diferite probleme medicale cauzate de acest virus și necesită tratament.

Carsten Cramer: „Avem valori la care ținem mult, dar suntem datori și cu succesul pe teren”

de Dragoș Lăzărescu

În februarie, când ne-am întâlnit ultima dată la Dortmund cu Carsten Cramer, directorul de marketing al clubului, nimeni nu se aștepta ca 2020 să arate astfel pentru fotbal. La final de an, ne-a povestit despre pierderile financiare ale clubului în lipsa fanilor, cum e pentru jucători meciul pe un stadion gol, dar și care sunt ambițiile sportive ale Borussiai.

Dragoș Lăzărescu: *La ultima noastră întâlnire, se arătau primele semne ale pandemiei în Europa. Vă așteptați atunci să afecteze fotbalul atât de mult?*

Carsten Cramer: Nu era clar nici pentru noi că fotbalul va fi atât de afectat. Știam că vor apărea unele probleme, dar trebuie să fiu onest – nu știam ce va însemna pentru Dortmund, pentru fotbal și sport, la nivel global. E incredibil să vezi stadioanele goale. La meciul cu Lazio de acasă ne așteptam într-un an normal la un stadion plin, cu 65.000 de oameni care să celebreze calificarea în optimi, și în schimb am fost 50 de oameni pe stadion. E ceva ce nimeni nu a putut anticipa în februarie, când m-am întâlnit ultima oară cu voi la bere, în Dortmund.

D.L.: *BVB e cunoscută pt relația specială pe care o are cu fanii. Cum e pentru jucători – în special pentru cei nou-veniți – să joace fără sprijinul suporterilor?*

C.C.: Toți oamenii de la club simt lipsa spectato-rilor. Nu doar jucătorii, dar așa zice că în special ei. Am avut ocazia să prezint Dortmundul familiei Bellingham chiar înainte de a semna contractul. Băiatul mi-a spus că visul lui în fotbal ar deveni realitate dacă ar juca în fața celor 80.000 de oameni și a Zidului Galben. Dacă te uiți la lipsa

interacțiunii dintre Erling Haaland și suporterii îți poți da seama câtă nevoie au jucătorii de intensitate și de atmosfera pe care o oferă stadionul nostru. Vreau să îi felicit pentru că găsesc motivația pentru a juca bine, chiar dacă în unele meciuri se vede că le e mai dificil. În unele momente-cheie, publicul te împinge de la spate, îți oferă o motivație suplimentară. În astfel de momente pot realiza și fotbaliștii cel mai bine care este valoarea sprijinului fanilor.

D.L.: *Cât de mare este impactul pandemiei asupra stabilității financiare a clubului?*

C.C.: Un mare avantaj al acestui club este că e condus de oameni responsabili. Niciodată nu am cheltuit mai mult decât am câștigat. În aceste momente avem rezerve în conturi, ceea ce ne permite să ne descurcăm fără a cere sprijin de la guvern. Nu vom renunța la această strategie care ne oferă stabilitate. Vom continua să cheltuim doar banii pe care-i câștigăm. Nu ne place să ne îndatorăm. Sigur, în acest moment pierdem bani și acumulăm anumite datorii. Lipsesc veniturile din bilete și veniturile comerciale din serviciile de ospitalitate. Stadionul e gol non-stop; nu există nici evenimente private, pentru anumiți parteneri, care în mod normal generau venituri suplimentare. Sponsorizările merg bine, veniturile de la televiziuni sunt stabile pentru că ratingurile sunt bune. Însă merchandisingul este afectat. Dacă un suporter nu are experiența completă de la stadion, nu va mai cumpăra nici articole sportive din fan shop. Pierdem la fiecare meci între 300.000 și 500.000 de euro doar din merchandising. Avem norocul că am început procesul de extindere la nivel internațional și pe cel de digitalizare înaintea pandemiei. Așadar, suntem relativ bine pregătiți. Faptul că avem cu toții smartphone-uri și acces la tehnologie în general ne ajută să rămânem

în contact cu stakeholderii, în lipsa experienței de pe stadion. Cât timp putem ajunge la oameni prin instrumente digitale, sunt mulțumit că le avem. Însă cu cât experiența fotbalistică offline lipsește mai mult timp, va deveni tot mai dificil și pentru noi să producem conținut relevant pentru oameni. Actualul context afectează și procesul nostru de internaționalizare. Probabil că nu vom putea face un tur în SUA sau Asia în vară, deci vom rata 2 ani la rând aceste tururi internaționale. Toată lumea este conștientă de faptul că ceva lipsește dacă păstrăm comunicare exclusiv prin tool-uri digitale; dacă nu avem apropierea fizică de oameni, e mai complicat. Sunt convins că o simțiți și voi, fanii români.

D.L.: *Ce faceți pentru a rămâne aproape de fanii Borussia din Germania și de cei din alte țări?*

C.C.: Suntem deschiși la orice tip de comunicare. Avem o relație foarte bună cu grupurile de suporteri. Verificăm și analizăm fiecare idee pe care o primim. Avem avantajul unui conținut frumos, de

C.C.: Suntem mai mult decât un club de fotbal, dar în esență suntem totuși un club de fotbal, iar o organizație ca a noastră, cu pasiune, emoție, intensitate, trebuie să fie și ambițioasă. Nu poți atrage oamenii și nu poți păstra emoția lor, dacă jucătorii nu sunt gata să dea 100% pe teren. Avem valori la care ținem mult, avem o responsabilitate socială, dar suntem în același timp datori cu succes pe teren. Cu cât durează mai mult această secetă de trofee, cu atât mai mult crește dezamăgirea. Nu vrem să devenim locul 2 pentru încă 10 ani. E dificil să fim competitivi într-un campionat cu Bayern, dar nici nu avem de gând să fluturăm steagul alb. Vrem să fim competitivi și vă putem promite că avem această ambiție. Vom câștiga titluri, trofee, dar nu pot oferi un orizont clar de timp pentru asta.

D.L.: *Cum ați caracteriza anul 2020?*

C.C.: Putem avea tentația de a spune că a fost un an irosit, dar sunt sigur că peste 5-10 ani vom vorbi diferit despre 2020 decât cum o facem acum. Este

calitate pentru platformele digitale ale clubului. În același timp, jucătorii sunt conștienți că trebuie să fie mai deschiși la propunerile noastre, să informeze și să distreze fanii în aceste momente. Încercăm să fim deschiși la minte ca indivizi și să dăm dovadă de flexibilitate. Dacă aveți o dorință, încercăm să o împlinim. De fiecare dată încercăm să găsim soluții individuale. Dar dacă aș face referire la schimbările generale, aș spune că avem mai multe newslettere decât înainte și că folosim o mai mare diversitate de tool-uri pentru a comunica cu stakeholderi diferiți.

D.L.: *Fanii străini par să fie ceva mai nerăbdători decât cei germani, când vine vorba de trofee. Ce ambiții are clubul, din acest punct de vedere?*

un an cu multe provocări: am încercat constant doar să rezolvăm probleme în această perioadă. Nu este un moment bun pentru strategii pe termen lung, pentru construirea unei noi viziuni. Lucrăm zi de zi și încercăm să ținem clubul pe linia de plutire. Este un an ale cărui ramificații nu le anticipam și sper să nu ne revedem prea curând cu un asemenea an. Dar, cum spuneam, sunt sigur și că nu e o perioadă irosită. Calitatea acestui club se vede în situații de criză. Borussia Dortmund a mai trecut prin momente dificile – aș aminti anul 2004, dominat de dificultățile financiare ale clubului, dar și atacul cu bombă asupra autocarului echipei. De fiecare dată am ieșit mai puternici din aceste încercări și la fel se va întâmpla și după acest an.

Jurnal de călătorie în prag de pandemie

de Marian Bulacu

28 februarie 2020, ora 9:30. O dimineață de vineri, ca oricare alta. „Cum ca oricare alta? Glumești?”, îmi spun dintr-odată, în timp ce sorb ultimele guri de cafea. „Trebuie să mă grăbesc, nu mi-am făcut bagajul și în 30 de minute trebuie să o iau către aeroport”. Arunc rapid în rucsac câteva haine, printre care și tricourile, fularul și geaca cu Borussia, plus câteva măști de protecție, „ca să fie, poate-mi trebuie la aeroport sau în avion”. În momentul respectiv, nebunia COVID-19 era încă la început.

Înainte să ies pe ușă, mai verific o dată știrile, ca să mă asigur că partida va avea loc cu spectatori. În timp ce în România apărea primul caz, la câteva zeci de kilometri sud de Dortmund apăruse primul focar. „E departe de oraș, e imposibil ca meciul să fie amânat sau să se dispute cu porțile închise. Nu avem noi ghinionul asta”, mi-am repetat în zilele premergătoare. Și așa a fost. Dar am fost norocoși, pentru că la nici două săptămâni după, sezonul de Bundesliga avea să fie înghețat pentru două luni.

E pentru a cincea oară când merg la Dortmund, și pentru a patra când o fac cu fan clubul. Îmi amintesc cum era prin 2014, când eram aceiași 4-5 oameni, pe blogul lui Vlad, și comentam etapă de etapă. 6 ani mai târziu, peste 40 de fani din România se pregăteau să participe pe viu la meciul cu Freiburg. Un nou record. „Cât de mult a evoluat fan clubul în toți acești ani”. Ajuns la aeroport, constat că suntem vreo 15 din București, și că majoritatea poartă mască de protecție. Ne salutăm, dar fără tradiționala strângere de mână, de data asta. După un zbor liniștit de două ore, iată-ne la Dortmund. Orașul nu s-a schimbat, e la fel cum îl știam. Nu are farmecul marilor orașe europene, dar e suficient de plăcut pentru o scurtă vizită.

În centru, ni se alătură și cei veniți din alte părți ale țării. Facem cunoștință, sunt destule fețe noi, și toți am venit cu același scop: să ne bucurăm de fenomenul numit Borussia. Seara se încheie cu un eveniment special: ne strângem la berăria Hövels, unde luăm cina cu doi reprezentanți de seamă, Carsten Cramer (unul din cei 3 directori generali ai clubului) și Sebastian Schneider (responsabil de relația cu fan cluburile din toată lumea). Totul decurge minunat: se discută intens, se fac poze, se bea multă bere... ce să mai, o seară care va rămâne în mințile tuturor, pentru mult timp.

29 februarie 2020, ora 9:00. E ziua cea mare. Deși mă consider un „veteran” al deplasărilor la Dortmund, iar un meci cu Freiburg nu se poate ridica la nivelul unuia cu Schalke, starea emoțională atinge cote maxime și de data asta. Fiecare meci văzut pe Westfalen e special, și lucrul asta poate fi confirmat și de fanii locali.

E mult zumzet pe străzi, iar magazinele și pub-urile încă nu s-au deschis. Aproape fiecare persoană are cel puțin un obiect vestimentar în culorile Borussiei. Orele trec rapid, în marea de oameni în galben și negru din piața centrală. E timpul să o luăm spre stadion, urmează să primim biletele de la Dragoș și să facem poza de grup - la finalul partidei, sunt șanse mici ca să ne mai întâlnim în formula completă. La poză ni se alătură și Carsten Cramer.

Intrăm pe stadion, mai e cam o oră până la startul partidei. Simt o senzație de euforie, de-abia aștept să ajung la locul meu și să mă uit la Südtribüne. De data asta, avem bilete la Osttribüne, spre Nord, în partea de sus. Noroc că Südtribüne se vede cam de oriunde în stadion, pentru că impactul pe care îl generează e mereu impresionant. Așa că tac și mă bucur de spectacol timp de minute bune, ca un copil în seara de Crăciun. Se cânta și You'll Never Walk Alone, și,

deși nu am fost niciodată atras de el, e imposibil să nu îți se facă pielea de găină.

15:30, începe meciul. Nu trece mult până când Jadon Sancho deschide scorul și stadionul erupe. „O să fie un galop de sănătate”, e fraza ce trece prin capul multora. Doar că nu e chiar așa. Echipa joacă modest, iar pauza vine fără prea multe ocazii. Totuși, lumea se simte bine și se bucură de atmosfera. E încă o partidă cu casa închisă. Nimeni nu bănuiește că asistă la ultimul meci din 2020 cu tribunele pline. Minutele din repriza secundă se scurg greu, Borussia se chinuie să mențină avantajul. E gata! Se termină 1-0, și deși nu suntem mulțumiți de prestație, uităm

rapid și cântăm alături de jucători și Südtribüne. Spre seară, ne strângem la un pub din centru. Discutăm despre aproape orice și râdem, la câteva pahare de Brinkhoff's.

30 februarie 2020, ora 10:00. Unii fani din România au părăsit deja orașul. Avionul spre București decolează la 15:30, așa că am timp să dau o fugă până la Borsigplatz (pentru prima dată), locul unde a luat naștere clubul, în 1909. Nu zăbovesc prea mult, trebuie să revin în centru, să mă revăd cu fanii din București și să plecăm la aeroport. S-a terminat și deplasarea asta, dar rămânem cu o nouă experiență de neuitat. Și deja discutăm despre următoarea.

BVB, prin ochii unui jurnalist apropiat de club

de Dragoș Lăzărescu

S-ar putea să-l știi pe Stefan Buczko de la podcastul The Yellow Wall, un show în engleză care să aducă BVB mai aproape de fanii care nu vorbesc limba germană. Buczko a început să scrie despre Borussia în 2013, iar printre publicațiile în care a semnat se numără ESPN.

Dragoș Lăzărescu: Te-ai mutat recent în SUA. Cum e viața acolo și cum rămâi conectat cu clubul?

Stefan Buczko: Ritmul vieții e lent aici, din cauza pandemiei. E foarte diferit să scriu despre Dortmund, de peste ocean. Majoritatea știrilor despre echipă apar înainte să mă trezesc eu și ora de start a meciurilor Borussiei în SUA e 9:30. Nu e pentru mine, fiindcă nu-s deloc un om matinal. De asemenea, nu prea mai țin legătura cu oficialii clubului în ultimul timp. Înainte de a mă muta în SUA vorbeam deseori personal cu oficialii și cu jucătorii. Momentan scriu știri în limba germană pentru site-ul fussball.news. Mai am câteva proiecte pentru 2021, dar nu pot da detalii despre ele în acest moment.

D.L.: Cât de interesați sunt fanii americani de fotbalul german și de BVB? Crezi că eforturile de marketing ale clubului au dat rezultate în această regiune?

S.B.: Aș spune că piața din SUA pentru Borussia a crescut rapid în ultimii 5 ani. Bineînțeles, clubul ar putea face mai mult, dar depind extrem de mult de felul în care Bundesliga este prezentată și acoperită de ESPN, care a cumpărat recent drepturile de televizare. Sunt sigur că Dortmund și celelalte cluburi germane nu sunt prea bucuroase că Bundesliga e disponibilă în SUA doar în spatele unui serviciu de tip paywall, ESPN+. Cred că trecerea de la FOX la ESPN

reprezintă un progres, dar e la kilometri în spatele felului în care NBC prezintă Premier League, de exemplu. Așadar, DFL (n.r. Federația Germană de Fotbal) trebuie să se gândească la cum să spună poveștile cluburilor și jucătorilor, astfel încât acestea să ajungă la o audiență cât mai mare aici. Poate că una din soluții ar fi să se asigure că telespectatorii din SUA au acces la materiale și interviuri imediat după meciuri.

D.L.: Cât de mult te deranjează că americani numesc acest sport soccer?

S.B.: Știu că pentru mulți europeni cuvântul ăsta e ca un ghimpe, dar pe mine nu mă deranjează deloc. De fapt, chiar și eu îl folosesc atunci când vorbesc cu alți americani, pentru a evita interpretările greșite. Pentru un jurnalist, sinonimele vor fi întotdeauna binevenite.

D.L.: Ai o relație strânsă cu cineva de la club? Cine din familia BVB se comportă cel mai bine cu jurnaliștii?

S.B.: Am câteva contacte la club, dar toate sunt strict la nivel profesional și nu comunic frecvent cu ei. În acest moment, specificul jobului nu impune un contact direct cu oamenii de la club. Mats Hummels și Julian Brandt sunt întotdeauna foarte politicoși cu jurnaliștii. Deși

să fiu sincer, toți fotbaliștii au bun simț în fața presei. Totuși, am observat că în ultimii 10 ani, conducerea Borussia a izolat aproape complet jucătorii de presă.

D.L.: *E un lucru anume care te frustrează la Borussia, în acest moment?*

S.B.: Surprinzător, foarte puține lucruri mă frustrează. Cred că parteneriatul cu PUMA ar trebui să genereze rezultate mai bune. An de an sunt nemulțumit de designul tricourilor de joc. Când despre jocul echipei, cred că BVB ar trebui să se orienteze către un portar mai bun, pe termen lung. Roman Bürki e bun, dar echipele mari au portari mari. Și nu în ultimul rând, cred că sunt în asentimentul tuturor fanilor Borussia când spun că mă deranjează felul în care Borussia pierde puncte în fața echipelor din coada clasamentului.

D.L.: *Vrei ca Schalke să retrogradeze la finalul acestei sezon?*

S.B.: Dacă 2020 ar fi un club de fotbal, ar fi Schalke. Ce mizerie! Totuși, mi-e greu să dau un răspuns aici. Pe de o parte, să o văd pe Schalke retrogradând ar fi de-a dreptul comic, însă doar dacă s-ar întâmpla cu fani în tribune. Pe de altă parte, sunt șanse mari ca acest club să intre în faliment dacă ajunge în liga secundă, iar Borussia ar pierde definitiv un rival. Bundesliga are deja destule cluburi „degeaba”, precum Leverkusen, Leipzig, Hoffenheim, Wolfsburg, Mainz și Augsburg. Deci pentru binele ligii, aș vrea ca printr-o minune să se salveze.

D.L.: *Care e cea mai frumoasă amintire ca jurnalist, de când scrii despre BVB?*

S.B.: Întotdeauna mi-a plăcut să merg în deplasări cu colegii de breaslă. De asemenea, cred că aș putea scrie o carte doar despre catering-ul de pe diverse stadioane. BVB e undeva la mijlocul clasamentului, în timp ce Bremen, Wolfsburg și Leverkusen au cea mai bună mâncare. Dar hei, măcar Borussia oferă înghețată gratis. Unul dintre cele mai amuzante momente a fost când l-am întrebat pe Bosz la începutul mandatului lui despre situația lui Park Joo-ho iar acesta habar n-avea despre cine vorbesc, chiar dacă jucătorul

facea parte din lotul Borussia. În apărarea lui, sud-coreeanul fusese trimis la echipa a doua, de aceea Bosz m-a întrebat confuz dacă vorbesc despre un „Jobor Part”. Mereu râd când îmi aduc aminte de acel moment.

D.L.: *Care crezi că va fi viitorul proiectului tău, podcastul The Yellow Wall? Îl puteți susține din donațiile de pe Patreon?*

S.B.: În primul rând, vă mulțumesc tuturor celor care-l ascultați! Le suntem recunoscători pentru sprijin tuturor ascultătorilor noștri loiali. Donațiile de pe Patreon ne țin pe linia de plutire. Ne consumă mult timp să producem acest show în fiecare săptămână. Pregătirea, post-producția și uploadarea ne mănâncă mult mai mult timp decât înregistrarea propriu-zisă. Încercăm să ținem podcastul curat, fără reclame, motiv pentru care fiecare euro de la fani contează. Dar orice s-ar întâmpla, promit că The Yellow Wall Pod va continua cu aceleași pronosticuri ratate, opinii inexacte, glume proaste și statistici fără sens.

D.L.: *Poți numi câteva surse de informare pentru fanii BVB care nu vorbesc limba germană?*

S.B.: Cu siguranță sunt foarte multe. Dar vă recomand să-l urmăriți pe Adam Darowski (@fussballtwit) pe Twitter, dacă nu o faceți deja. E un statistician foarte activ. Mai puteți căuta informații pe bloguri precum fearthewall.com sau bvbbuzz.com sau să descărcați aplicația Onefootball App. Și de fiecare dată când voi găsi timp, voi traduce interviuri cu jucătorii, știri sau voi posta articole în engleză pe theyellowwall.net pentru membrii noștri de pe Patreon.

Westfalenstadion, cu mască și distanțare

de Nicoleta Coșoreanu

Ultimul meci văzut pe stadion înainte de pandemie a fost la Dortmund, pe 29 februarie. Țin minte cum am alergat din farmacie în farmacie prin București înainte de plecare, căutând dezinfectant și măști, pentru că în România apăruse primul caz de COVID-19. În același timp, stăteam cu ochii pe situația din Renania de Nord-Westfalia.

Totuși, am găsit la Dortmund aceleași străzi pline în ziua meciului, am mâncat același Bratwurst în fața stadionului, am băut aceeași bere în timpul meciului și am cântat din toți răunchii You'll Never Walk Alone. Nici chiar dispenserele cu dezinfectant puse în interiorul stadionului în ziua meciului nu m-au făcut să anticipez stadioanele de fotbal goale care urmau să vină.

După două luni fără fotbal, Bundesliga a fost primul campionat european care s-a reluat, fără fani, la jumătatea lui mai (dacă excludem Belarusul, unde meciurile nu s-au oprit deloc). Westfalenstadion și restul stadioanelor germane arată

însă cu totul diferit într-o zi de meci. Organizarea meciurilor în pandemie a fost făcută după un ghid de aproape 90 de pagini, elaborat de Federația Germană de Fotbal și aprobat de Ministerul Federal al Muncii și Afacerilor Sociale.

De la bun început se menționează că scopul nu poate fi acela de a „garanta 100% siguranța tuturor participanților” – asta ar fi imposibil în condițiile actuale –, ci că riscul la care se expun oamenii de pe stadion este justificabil medical, având în vedere importanța socială, socio-politică și economică a fotbalului.

Purtarea măștilor, distanțarea, numărul de oameni care pot fi pe stadion în ziua meciului, sau cel al fanilor, depind de rata de infectare din fiecare regiune: există trei niveluri, cel cu risc ridicat, în care rata depășește 35 de infectări la suta de mii de locuitori, cel cu risc scăzut, cu mai puțin de 5 infectări la suta de mii de locuitori și cel mediu, între 5 și 35 de infectări la suta de mii de locuitori. Aceste valori sunt considerate un punct de pornire, însă asupra lor pot interveni schimbări în funcție de cum evoluează pandemia.

Stadionul este organizat pe trei zone diferite: prima cuprinde terenul, zona tehnică, tunelurile către vestiare și vestiarele; cea de-a doua, o zonă specială în tribune, e dedicată presei, iar a treia e zona unde sunt carele de televiziune. Cele trei sunt separate de restul stadionului, iar acolo unde e posibil, rutele de acces sunt separate de cele dedicate spectatorilor.

Jucătorii, antrenorii, stafful tehnic și arbitrii sunt monitorizați constant prin testări regulate, iar numărul oamenilor dintr-o anumită zonă, în ziua meciului, e determinat de nivelul de risc. Dacă stadionul se încadrează la risc ridicat, numărul copiilor de mingi, de exemplu, va fi patru; când riscul e scăzut, el crește la zece. În cazul fotografiilor,

doar opt pot sta pe marginea terenului dacă nivelul de risc este ridicat, 16 dacă riscul e moderat și 24 dacă riscul e scăzut.

În document sunt și toate aspectele organizaționale: de la protocolul echipelor când ajung la stadion, la reguli valabile la vestiare, în tunel, verificarea echipamentului jucătorilor, intrarea echipelor pe teren și declarațiile de presă de după meci.

Imaginează-ți că ești Haaland, înaintea meciului de acasă cu Schalke. Dacă rata de infectare din regiune e mare, te vei urca într-un autocar care a fost dezinfectat înainte, vei purta mască și vei avea lângă tine doar jumătate de echipă: ceilalți vor folosi un alt autocar. Nu vei ajunge în același timp cu adversarii la stadion. S-ar putea ca tu și restul lotului Borussia să intrați în vestiar pe grupuri, ca să existe distanța de un metru și jumătate între voi când vă schimbați. Nu vei sta mai mult de 40 de minute în vestiar.

Trebuie să păstrezi distanța față de ceilalți jucători în tunel, la încălzire, când intri pe teren la început de meci, la pauză, după meci. Nu o să vezi pe teren mascote, nu vei face poza de echipă, nu vei da mâna cu adversarii și nu vă veți alinia la mijlocul terenului. La final de meci, zona

mixtă din stadion va rămâne închisă, iar conferința de presă va avea loc virtual.

Multe dintre reguli se păstrează și în cazul în care nivelul de risc rămâne scăzut. Nu mai există la fel de multă strictețe în felul în care jucătorii ajung la stadion, însă trebuie purtată în continuare mască în vestiar, dacă nu poate fi respectată distanțarea între jucători. Nu mai e obligatorie distanța de un metru în tunel și echipele se pot alinia înaintea meciului la mijlocul terenului, dar sunt în continuare interzise fotografiile de echipă și strângerile de mână.

Ultimele 20 de pagini sunt despre regulile pe care jucătorii, antrenorii și arbitrii trebuie să le respecte în viața de zi cu zi: izolarea în propria casă, pe cât posibil, distanță păstrată față de orice vizitator sau străin, purtarea măștii în cazul întâlnirii cu ei. Iar regulile se aplică și familiilor – ceilalți oameni din aceeași casă.

Cel mai probabil, vor mai trece luni bune înainte ca fotbalul să revină așa cum îl știam, cu vuietul caracteristic tribunelor. Dar dacă e ceva ce ne-au învățat lunile în care meciurile Borussia ne-au lipsit cu totul, e că ne face bine să avem fotbalul. Oricum ar arăta stadioanele acum, într-o zi de meci.

Borussia conectează generații, bărbați și femei, toate națiunile

de Cristian Pătru

Cuvintele de mai sus nu reprezintă doar textul unuia dintre imnurile clubului, ci dincolo de orice, un set de valori și un mod de viață pentru toți cei care se identifică în totalitate cu echipa de fotbal Borussia Dortmund. În vremuri în care rasismul, antisemitismul, sexismul, homofobia și discriminarea înfloresc, cu precădere în mediul online, lupta împotriva acestora e una de actualitate și obligatorie pentru toată societatea.

Mulți nu vor fi de acord și nu vor înțelege nicio dată nevoia de implicare a unui club de fotbal în aceste aspecte. Dar ce ar trebui să facă un club cu o puternică istorie socială, ai cărui jucători încă mai suferă atacuri rasiste? Spun „încă” pentru că trăim în secolul XXI, când toată lumea are acces la informații pe internet și e ușor să cauți ce înseamnă rasismul, tocmai pentru a te asigura că tu nu devii părtaș la astfel de comportamente. Sunt convins că majoritatea oamenilor

care au scăpări rasiste sau xenofobe o fac fără să conștientizeze asta, iar dacă le atragi atenția reacția e aceeași: „eu nu sunt rasist, DAR...”. După acel „dar” de obicei urmează o explicație sau un argument pe care îl poți decupa și lipi în DEX sub definiția rasismului.

Să începem cu „ce este rasismul?”. Absolut orice afirmație a ta, care face referire la o inegalitate biologică și intelectuală a raselor umane poate fi catalogată ca rasism. Ca să contextualizăm puțin, luăm exemplul lui Moukoko, tânărul nostru atacant, care a debutat pe 21 noiembrie 2020 în meciul cu Hertha Berlin la echipa de seniori și a devenit cel mai tânăr jucător din istoria Bundesligii, la 16 ani și o zi. Am văzut discuții interminabile legate de vârsta lui Moukoko, cele mai multe cu argumente de tipul „ăsta are 29 de ani” sau „păi la africani nu se vede vârsta”. De ce ne legăm de rasism la acest exemplu? Pentru că singurul aspect pe care se bazează afirmațiile de mai sus este inegalitatea biologică între două

rase. Este extrem de simplu să faci o afirmație rasistă, în schimb, extrem de greu să îți antrenezi niște mecanisme ca să te autoevaluezi, și să te corectezi.

Cel mai bun exemplu pentru cât de ușor este să faci o afirmație rasistă, fără să realizezi, l-a dat recent unul dintre foștii mari jucători ai Borussia Dortmund, Steffen Freund. Invitat la o emisiune de sport unde se analizează echipele și meciurile din Bundesliga, Freund a avut o intervenție legată de criza în care se regăsește Schalke 04. Nabil Bentaleb (franco-algerian) și Amine Harit (franco-marocan) fuseseră suspendați de club, iar Freund a afirmat că oficialii lui Schalke trebuiau să analizeze situația înainte de a transfera astfel de jucători, să știe în ce se bagă. În analiza sa, Freund aduce în discuție originea franco-algeriana al lui Bentaleb, datorită căreia jucătorul ar avea un caracter agresiv și lipsit de disciplină. Continuă prin a explica: „La acest club, este important ca fiecare jucător să muncească și să se sacrifice pentru echipă. Iar aici ajungem și la Harit, care bineînțeles că nu are cum să facă așa ceva, având în vedere rădăcinile sale”.

În 2020, mai mulți jucători ai Borussia Dortmund au suferit abuzuri rasiste, atât jucători de la prima echipă, unde Akanji și Bellingham au fost jignii în social media, cât și jucători foarte tineri, ca Moukoko (16 ani), care a fost jignit din tribune în timpul unui meci la juniori.

E datoria clubului de a-și proteja jucătorii și de a transmite un mesaj clar: „rasismul nu este o opinie!”. Această misiune de a lupta împotriva rasismului a început de mai bine de 10 ani, în vremuri în care orașul Dortmund se confrunta cu o prezență puternică a extremei drepte. În acea perioadă, Borussia a decis că doar prin propria implicare poate aduce normalitate în oraș, dar mai ales în propriile tribune. A fost o perioadă grea, povestește Sascha Fligge, purtătorul de cuvânt al Borussia Dortmund, stând alături de Otto Addo, în timpul unui interviu al fostului mijlocăș ofensiv, actualmente scout și manager la club. Addo vorbește despre rasism din postura de cetățean german de culoare, născut și crescut în Germania. Spune cât de important a fost pentru el că s-a simțit protejat de club, cât de importantă a fost implicarea clubului în lupta împotriva rasismului și cum s-au schimbat lucrurile în bine, în Dortmund, în ultimii ani.

Eforturile Borussia au fost mereu laudate și date drept exemplu, însă pentru mulți dintre noi, de la distanță, pare greu de înțeles de ce a fost atât de necesară implicarea unui club de fotbal în lupta împotriva rasismului. Borussia Dortmund a fost direct afectată de rasism și a decis să lupte împotriva lui, iar odată ce a reușit să aducă normalitatea în Dortmund, a decis să meargă mai departe și să lupte pentru normalitate în Bundesliga, în Germania și peste tot în lume unde își poate face auzit mesajul „Împreună împotriva rasismului”.

„Să fluturi steagul pe stadionul plin, în fața Südtribüne – ce poți cere mai mult?”

de Dragoș Lăzărescu

Alexandros Manios e președintele fan clubului grecesc Hellenic Borussia, o grupare apropiată și de comunitatea noastră. Ne-a povestit într-un interviu despre cele mai importante momente trăite alături de Hellenic Borussia din 2014 încoace.

Borussia Dortmund Romania: Pentru început, dă-ne câteva detalii despre începuturile fan clubului vostru.

Alexandros Manios: Fan clubul nostru a fost fondat în 2014. A început ca o inițiativă pe Facebook cu doi ani înainte, apoi am început să vedem împreună meciurile Borussia și s-a format o conexiune între cei ce urmau să fie membrii fondatori. Acum avem 285 membri activi. Nucleul e în Salonic, al doilea cel mai mare oraș din Grecia, pentru că sunt mulți fani BVB aici, pe fondul relației dintre ultrasii BVB și cei ai lui Aris Salonic. Dar avem și mulți membri în Atena. Aș menționa și membrii din Cipru, care nu au fan club local.

BDR: Fanii greci sunt foarte vocali. Sprijiniți și echipe grecești sau vă limitați la BVB?

A.M.: Mulți dintre membrii noștri sunt și fani ai lui Aris, dar avem și membri care țin cu alte echipe din Grecia. Cei mai tineri tind să se concentreze doar pe Borussia, din cauza corupției din fotbalul grecesc și a faptului că avem acces facil la meciurile din campionatele europene puternice – acești factori au dus la o scădere a interesului pentru fotbalul local.

BDR: Ce impact are asupra fan clubului vostru relația de prietenie dintre The Unity și Aris?

A.M.: Nu suntem direct afiliați la această prietenie,

pentru că asta ne-ar constrânge să-i excludem pe fanii BVB care țin cu alte echipe grecești precum Olympiakos, AEK, PAOK etc. Am preferat să formăm o familie mare a Borussia, în care să-i primim pe toți suporterii echipei, indiferent de preferințele locale. Chiar dacă avem rivalități puternice în fotbalul grecesc, membrii noștri se înțeleg foarte bine între ei, nu am avut probleme. Avem în comun dragostea pentru Borussia.

BDR: Ce credeți că vă deosebește de alte fan cluburi din Grecia ale unor echipe străine?

A.M.: În primul rând, avem propria revistă a fan clubului (fanzine), denumită Hellenic Borussia. E singura revistă de acest tip din Grecia, realizată de un fan club al unei echipe străine. De fapt, e o raritate în Grecia ca un fan club să aibă propria revistă. Am lansat prima ediție în 2016 și o punem la dispoziție gratuit membrilor noștri, o dată sau de două ori pe an.

BDR: Poți enumera câteva repere memorabile ale fan clubului vostru?

A.M.: Aș avea nevoie de două pagini doar pentru asta. Am avut câțiva ani extraordinari, puși pe hold de coronavirus. Nu pot uita meciurile dintre Borussia și PAOK din Europa League în 2015 – au fost singurele meciuri împotriva unui club din Grecia. Mulți dintre membrii noștri au asistat la ambele meciuri și meciul de pe Westfalenstadion a reprezentat prima noastră deplasare organizată, ca fan club. Un alt moment important a fost un material realizat de Deutsche Welle în 2017. Au avut o emisiune despre finala cupei, BVB - Eintracht Frankfurt, și au ales câte un fan club străin de-al fiecărei echipe, pentru a arăta impactul pe care cele două cluburi îl au dincolo de granițe.

Am avut onoarea de la le oferi premii lui Marc

Bartra (care ne-a vizitat în Grecia cu Betis) și bineînțeles, lui Sokratis Papastathopoulos – grecul nostru, fost căpitan.

Fiecare deplasare generează momente memorabile, dar cea mai notabilă a fost deplasarea noastră de anul trecut, împotriva lui Inter Milano, unde am avut 30 de membri. Am avut parte de un meci incredibil și o răsturnare de scor, de la 0-2 la 3-2.

BDR: Cum a fost experiența de a flutura steagul fan clubului pe Westfalenstadion, înaintea unui meci?

A.M.: Acesta e un alt moment memorabil pentru fan clubul nostru. Să fluturi steagul pe stadionul plin, în fața Südtribüne – ce poți cere mai mult? Borussia deschide o fereastră ocazional pentru fan cluburi, trebuie să te înscrii și să fii tras la sorți. Lista nu este foarte lungă, dar e în continuă creștere.

BDR: Aveți o relație de prietenie cu vreun alt fan club al Borussiai?

A.M.: Da, avem o relație foarte bună cu două fan cluburi: BVB Supporters Austria și un alt fan club german: BVB Fanclub Gronau. În 2016, un membru de-ai noștri a asistat la finala Cupei din Berlin (Dortmund - Bayern). Cu o noapte înainte, a băut la BVB FanKneipe din Berlin, unde a cunoscut mai

mulți fani străini, printre care și un membru al BVB Supporters Austria. De aici s-a născut o prietenie și când au organizat o întâlnire a membrilor lor în Austria, ne-au invitat și pe noi. Câțiva membri de-ai noștri au participat și acolo i-au cunoscut și pe băieții din Fanclub Gronau. Mai avem o relație bună cu grupul de ultrași BVB din Hanovra.

BDR: Ce știi despre fotbalul românesc?

A.M.: Cunosc toate cluburile importante din România, dar nu urmăresc liga îndeaproape. Percepția mea e că e o ligă la fel de coruptă ca cea din Grecia. Bineînțeles, România are o listă lungă de mari fotbaliști. Sunt suficient de „bătrân” pentru a-mi aminti de parcursul României de la Cupa Mondială din 1994 și întregul lot de legende. Și nu vreau să uit o altă legendă a Borussiai: pe marele Marcel Răducanu, care din păcate a jucat într-o generație a BVB care a obținut performanțe modeste.

BDR: Ați vrea să ne vizitați în România după pandemie, să vedem un derby împreună?

A.M.: E o idee excelentă. Ar fi al doilea cel mai fain lucru pe care-l putem face după pandemie. Primul ar fi, bineînțeles, să vizităm din nou templul fotbalului pentru noi: Westfalenstadion!

AMBASADORII SUPERBET DESPRE BORUSSIA DORTMUND! Stelea, Ilie Dumitrescu, Florin Răducioiu și Gică Craioveanu sunt superlegende și au superpovești cu Borussia!

BOGDAN STELEA

Ca portar, ce era cel mai solicitant pentru tine în cele 4 meciuri pe care le-ai jucat contra lui Dortmund în Liga Campionilor?

Ce era solicitant era că trebuia să fii atent în permanență. N-aveai cum să lași garda jos fiindcă nu se opreau. Sunt echipe foarte ordonate și fac rar greșeli. Tot timpul au un plan de care se țin. Jucătorii și echipele latine se mai abat de la plan. Mai poți respira cu ele, oricât de mari sunt. Dar echipele germane, dacă și-au făcut un plan, indiferent de evoluția scorului, se țin de acel plan. Și joacă la aceeași intensitate pe toata durata meciului. N-o să vezi niciodată o echipă germană care la 3-0 să înceapă să paseze înapoi.

Dintre portarii mari ai lui Dortmund din perioada carierei tale și până azi, cine e preferatul tău: Klos, Weidenfeller sau Burki?

Mi-a plăcut Weidenfeller. Klos da, a fost un portar foarte bun pentru ei. I-a ajutat mult în anii '90. Dar stilul de portar care mie-mi place e al lui Weidenfeller.

Dortmund e una dintre echipele ce au o magie aparte. Cu ce altă mare echipă ai asemena Borussia Dortmund?

Întrucâtva, mai ales în perioada în care o antrena Klopp, aș asemana-o cu Barcelona. Joacă mereu să câștige, joacă pe atac. În comparație cu Barca nu au acel sistem elaborat de pase, dar sunt mult mai direcți. Sunt impresionanți pentru

modul în care știi să îți pună în valoare forța dar și fantezia ofensivă.

Dacă ar fi jucat Haaland împotriva ta, la ce erai atent ca portar, atunci când el avea mingea la picior în careul tău și ce ai fi cerut coechipierilor din defensivă să facă?

N-aveau ce să facă. N-aveam ce să facem în mod special. Doar să ne facem treaba. Haaland e genul de jucător care nu are unul, două, trei lucruri prin care face diferența. Nu poți să spui că îl citești. Trebuie să te aștepți la orice de la el. De exemplu, l-am văzut dând goluri cu șut "de sub el", lucru foarte rar la un atacant cu talie.

Dacă ar fi să existe o superîntoarcere "bombă" la Dortmund, cine consideri că ar avea un impact mai mare asupra echipei: Klopp sau Lewandowski?

Klopp, fără echivoc. El a dus Dortmund la nivelul acesta. A însemnat enorm pentru ei. A venit într-un moment în care aveau probleme mari și i-a adus acolo unde merită să fie. Apoi, ați văzut că s-a dus la Liverpool care era tot așa, într-un recul și ce-a făcut? A ridicat echipa la un nivel de joc incredibil și a adus acel titlu așteptat de 30 de ani de fanii de pe Anfield, probabil cea mai mare performanță a lui de până acum la Cormorani.

**Citește interviul integral pe blogul [Superbet.ro](https://www.superbet.ro)*

Mister, probabil, Dortmund începe pentru tine cu Marcel Răducanu. Povestește-ne despre unul dintre idoli copilăriei tale. Cum era în România, ce ai mai auzit despre el după ce "a fugit" în Germania?

Corect. Eu am fost fan Marcel Răducanu. Era un jucător foarte rar, parte dintr-o echipă a Stelei cu Zanfir, Lită Dumitru, Iordănescu. Chiar și Tudorel Stoica a mai prins acea echipă. Eram fascinat de driblingurile și realizările lui. Mergeam și îl urmăream de la gard, în perioada în care eram la echipele de copii și juniori. Simțeam mirosul încălzitorului. Îmi aduc aminte că fiecare jucător avea la antrenament ceva gen Revulsin. Și acum îl simt. Stăteam cu gura căscată să învăț ceva din driblingurile lui. Era unic. Cred că a fost unul dintre cei mai spectaculoși jucători pe care i-am văzut.

Gotze a fost unul dintre elevii lui Marcel Răducanu. Ce ai văzut la marcatorul golului ce a adus Germaniei titlul mondial pe Maracana în 2014 și vedeai în anii '80 la Marcel Răducanu?

Foarte mulți jucători au făcut perfecționare la el. El pune accent pe biomecanica de lovire a mingii. Un artist care a avut și calitatea de a transmite mai departe din experiența lui de jucător. Gotze a făcut istorie la Dortmund și la Națională. Un jucător cu o tehnică individuală bună, care avea ultima pasă. Un jucător dintre aceia care fac diferența în ultimii 20 metri.

Bundesliga e campionatul care în acest moment are o medie de goluri per meci de peste 2.5 goluri (pariul 3+ la Superbet), medie peste cea din toate celelalte super-campionatele tari din Europa. Cum explici această eficacitate la finalizare a nemților (aici evident îi includem și pe străinii din campionatul german)?

Ei joacă un fotbal superofensiv. Fotbalul german, din punctul meu de vedere e cu adevărat cel mai ofensiv în acest moment. Aș fi spus asta și dacă poate momentan nu ar fi fost și o afirmație acoperită și de aceste cifre. Progresul făcut de echipele germane e uriaș. E un campionat interesant. Și sfatul meu e 3+ și 11+&11+ aproape meci de meci.

Ce alt mare stadion din Europa pe care tu ai evoluat poți compara cu arena lui Dortmund în ceea ce privește modul în care fanii îi susțin echipa de suflet?

Păi... vă trec Atlanticul pentru Azteca. Pe atunci, primul stadion ce găzduise două finale de Mondial. Am jucat acolo în fața unor tribune arhipline. 110.000 de bilete vândute, dar organizatorii au estimat că au fost 120.000 de oameni. Atmosfera era la propriu ca într-un vulcan.

Mister, te invităm să ne imaginăm că ai fi continuat și cariera de antrenor și azi ai fi jucat împotriva lui Dortmund care ar fi intrat cu un 3-4-3 contra ta. Ce sistem de joc ai fi utilizat și ce posturi ar fi fost cheie?

4-3-3 aș fi jucat eu. Sau un 4-2-3-1, acesta fiind cel mai des folosit sistem de către Hansi Flick la Bayern. Legat de posturile cheie, e mai complicat. Ar fi depins foarte mult de exprimarea în joc a adversarului. A lui Dortmund. Aș fi căutat să am oameni la mijloc, în stare să țină mingea și aș fi încercat să dau încredere jucătorilor care pe fondul unui joc tactic precis al întregii echipe, și-ar asuma unele acțiuni individuale.

**Citește interviul integral pe blogul [Superbet.ro](https://www.superbet.ro)*

Florin, ne bucurăm să discutăm cu tine, un vârf legendar, primul fotbalist ce a reușit să marcheze în toate cele 5 supercampionate: Serie A, Premier League, Primera Division (azi La Liga), Bundesliga și Ligue 1. Perioada ta în Germania a fost una în care ai întâlnit și Borussia Dortmund. Ce ne poți spune despre atmosfera de pe Westfalenstadion?

Da, am jucat pe Westfalenstadion cum se numea atunci în februarie 1998. Atmosfera e unică și suporterii sunt la fel. Cred că pur și simplu coreografiile lor sunt și fantezie și pasiune și artă. Zidul Galben era plin cu o oră și jumătate înainte. Am ieșit la antrenament și aproape mi s-a făcut frică. Mai apoi în meci, au încurajat echipa pe toată durata meciului. Da, se poate spune că Borussia Dortmund are cel de-al 12-lea jucător: Die Gelbe Wand.

Care a fost pentru tine un meci al lui Dortmund pe care l-ai văzut și în care ai trăit alături de echipă o victorie mare?

Am urmărit multe meciuri mari de-ale lui Dortmund. Dar de departe, meciul care mi-a rămas în suflet a fost triumful din Finala Ligii Campionilor din 1997. E special fiindcă eu sunt mare fan Milan și Borussia întâlnea pe Juventus. Vă dați seama. Mi-am dorit foarte mult să câștige. Am trăit acel meci ca și cum aș fi fost pe teren. La multe faze stăteam în picioare. Ce meci!

Dintre antrenorii lui Dortmund cei mai apreciați în ultimii 30 de ani, care ți-ar fi plăcut să-ți fie antrenor: Hitzfeld, Klopp sau Tuchel? Care dintre ei crezi că te-ar fi pus în valoare?

Într-adevăr, cei trei sunt antrenori mari, dar extraordinari sunt doar Hitzfeld și Klopp. Cred că dintre ei, Klopp m-ar fi pus cel mai bine în valoare. Are, printre multe calități, și empatie. O calitate esențială care te face să fii cu adevărat antrenor mare. Nu toți au această calitate care îți permite să conduci un grup de oameni orgolioși și diferiți.

Dortmund are mână bună la transferurile unor jucători pe care fie îi cumpără de la vârsta junioratului, fie îi aduce la echipa mare încă de la această vârstă. Crezi că există jucători tineri români ce ar merita să intre în vederile lui Dortmund?

Da. E adevărat. Cred că știți că au unul dintre cele mai eficiente departamente de scouting. Au un director sportiv fost fotbalist la Borussia, Michael Zork. Îl cunosc și știu cum gândește. Am jucat contra lui și l-am cunoscut și în afara terenului. E extraordinar ca profesionist din lumea fotbalului. A dezvoltat cred cea mai bună rețea de scouteri din lume, scouteri care sunt și cei mai bine plătiți. Uite că reușesc să ajungă înaintea unor mari echipe la jucători foarte tineri.

Dortmund l-a impus pe Lewandowski. Cerzi că Haaland va ajunge noul Lewa, sau norvegianul este deja o certitudine, deși încă nu are un sezon întreg jucat cap-coadă pentru Dortmund?

Eu am vorbit deseori la televiziune despre acest jucător fenomen. Haaland poate deveni viitorul Lewandowski. E deja o tradiție ca Dortmund să lanseze superatacanți. EU cred că Haaland îl poate întrece pe Lewandowski la numărul de goluri marcate și pentru o cifră de transfer record, îl văd tot în Germania, la Bayern Munchen. Nu cred că pleacă la Real. E bun pentru fotbalul german.

**Citește interviul integral pe blogul [Superbet.ro](https://www.superbet.ro)*

GHEORGHE CRAIOVEANU

Se poate spune despre Dortmund că este una dintre echipele care cu adevărat evoluează în "12" jucători acasă. Ce părere ai despre Die Gelbe Wand / Zidul Galben?

Zidul Galben e pasiune, e iubire. E probabil cea mai frumoasă galerie după Craiova, în Europa și în lume!

Ți-ar fi plăcut să evoluezi pentru Dortmund în cariera de fotbalist? Care crezi că ar fi fost atuurile tale și unde crezi că ai fi avut probleme dacă ai fi evoluat în fotbalul german?

Chiar da. Chiar mi-ar fi plăcut să joc la Dortmund pentru că este o echipă uriașă, dar și o echipă veselă. Iar spectatorii sunt superbi. Oricărui fotbalist i-ar fi plăcut să joace acolo.

Klopp a marcat destinul lui Dortmund în acest mileniu. Crezi că se va mai întoarce la echipă în cariera lui și va reuși să câștige cu ea Liga Campionilor?

Da, fără discuție. Jurgen Klopp a însemnat o etapă importantă din viața Borussia și marchează o epocă în fotbalul modern. E mare-mare și eu cred că se va întoarce la prima iubire pentru că asta e în gena noastră, a fotbaliștilor.

Revierderby e înaintea lui Der Klassiker. Ce preferi atunci când joacă Dortmund: marele meci cu Schalke sau Superduelul cu Bayern?

Îmi place mai mult duelul cu Bayern pentru că sunt două echipe uriașe, mereu în luptă pentru campionat și cupă. Ok, îmi place și meciul cu Schalke pentru că e un derby autentic.

Dar meciul cu Bayern e parcă altceva. E aproape un Barcelona-Madrid.

Crezi că Lewandowski a ales bine când a plecat de la Dortmund spre Bayern sau consideri că dacă ar fi venit la tine în Spania (la Real), anul acesta Balonul de Aur s-ar fi acordat și Lewa l-ar fi câștigat?

Pentru mine ca fost jucător, Lewa ar fi trebuit să câștige Balonul de Aur anul ăsta pentru că pur și simplu a câștigat tot, a marcat mult și a fost number one. Nu cred că ar fi luat Balonul de Aur dacă anul ăsta ar fi jucat la Real. Dortmund și Bayern sunt echipe mari de care se ține cont. Pur și simplu nu s-a acordat anul ăsta Balonul de Aur.

**Citește interviul integral pe blogul [Superbet.ro](https://www.superbet.ro)*

TRANSFORMĂ PASIUNEA TA PENTRU BORUSSIA DORTMUND ȘI ÎN PARIURI CÂȘTIGĂTOARE LA SUPERBET.RO

*Toate meciurile din Bundesliga în direct
Super Cote • Pariuri Live • Cash out
Retrageri nelimitate prin transfer bancar
Rețeaua SuperSocial
direct în aplicația Superbet*

super bet

#ÎmpreunăSuntemSuper

Borussia Dortmund – curaj sau „comerț pur”?

de Cristi Petre

Pe 7 noiembrie, Borussia o întâlnește pe Bayern într-un meci anticipat în vârful ierarhiei. În septembrie, cele două jucaseră de la egal la egal în Supercupă. Kimmich, cu un wonder goal în minutul 82, puneă încă o distincție pe conveierul de trofee patentat de Bayern în administrația Hansi Flick. A fost 3-2, cu o addenda: meciul a fost încă o demonstrație de echilibru, forță, dinamică și valoare a celui mai bun mijlocăș din Germania și probabil din fotbalul continental, la această oră. Ca efort colectiv, Borussia a fost acolo. Revenind la meciul de pe Westfalenstadi-

on, de la începutul lunii noiembrie, a fost o confruntare auf Augenhöhe, un aperitiv pentru sezoanele următoare, dacă Borussia va alege să-și guverneze viitorul cu mai multă inițiativă și risc. Dar e un mare „dacă”.

Mărturisesc că am așteptat ca Borussia să acceseze următorul nivel după finala de pe Wembley, din 2013. Mi s-a părut că e momentul oportun ca Watzke și Zorc să își asume plin duelul cu Bayern, pe toate fronturile, nu doar sportiv. „Obiectivul nostru este ca până în 2020 să oferim fotbalului german al doilea far care nu va fi în roșu și alb, ci în negru și galben”,

spunea Watzke acum câțiva ani. Suntem în 2020, un an încărcat de straniețe și imprevizibil; lumea încearcă să survoleze un episod istoric, o epidemie de proporții, iar Bayern a rămas nava amiral a fotbalului german. Unele lucruri chiar nu se schimbă. Bayern are argumente pentru a ataca al nouălea titlu de campioană consecutiv, pe când Borussia are un obiectiv neîndeplinit, un potențial neîmplinit, dar și o promisiune cu orizont apropiat. În 2013 – anul finalei germane de la Londra – Borussia avea 5 victorii consecutive în fața lui Bayern, într-o serie de 8 meciuri cu un singur eșec, în Cupă, în februarie al aceluși an. În anul

anterior, reușise eventul și captura Meisterschale pentru al doilea sezon consecutiv. Ce ironie! Seria de 8 titluri a lui Bayern a început chiar acolo, chiar în acel an care ar fi putut fi începutul unui pasaj fără precedent, în fotbalul german, de la sfârșitul anilor '70 înapoi. La mijlocul aceluia deceniu, o altă Borussia (din Mönchengladbach) reușea să câștige titlul de trei ori la rând, cea mai lungă serie non-Bayern de la fondarea Bundesligii, în 1963.

Revin la meciul din noiembrie, acest an. Dortmund venea după un 3-0 pe Jan Breydel, obținut până în pauză. Borussia câștiga în fața unei trupe care electriza publicul larg în toamna anului trecut, când făcea 2-2 pe Bernabeu, de la 2-0. Bruges-ul este cunoscut în lume nu doar pentru pitorescul frapant al canalelor și caselor în stil flamand medieval, ci și datorită echipei de fotbal care juca finala CCE în 1978. De atunci, Bruges-ul a avut rar o echipă atât de talentată. Krépin Diatta, Emmanuel Dennis și Charles de Ketelaere sunt jucători de real potențial, iar antrenorul Philippe Clement (campion în Belgia în ultimii doi ani, cu Genk și Bruges) este, la 46 de ani, unul dintre cei mai apreciați tineri manageri din Europa. Această echipă era spulberată de BVB într-o repriză. Favre și-a permis să odihnească 4 titulari în ultima jumătate de oră și să-i dea câteva minute lui Reus, care căuta ritm de joc înaintea showdown-ului cu Bayern. Smooth as silk, așa a fost traseul Borussiei. 4 meciuri, 4

victorii, 10 goluri marcate și niciunul încasat. E o perioadă densă a sezonului, cu volum și mult stres fizic, dar Borussia părea să aibă ustensilele necesare pentru a susține acest ritm.

A fost, însă, din nou 3-2 pentru Bayern. Cu puțină șansă, Borussia ar fi putut obține un punct. Șansa nu îți poate aduce un titlu, evident, dar echipa lui Favre a făcut o partidă fără inhibiții, în care a absorbit bine jocul adversarei și a inițiat la fel de bine jocul ofensiv. Campionatul este o cursă de duranță, iar Bayern-ul de acum este aproape invincibil în 34 de etape. Un rezultat de egalitate în noiembrie ar fi certificat faptul că Dortmund este una dintre puținele echipe de pe continent care pot să obțină ceva dintr-un meci în care acceptă fotbalul cu cifra octanică mare al bavarezilor. Îmi aduc aminte de marea ratare a lui Reus în ultimele secvențe ale partidei, la puțin timp după ce Haaland aruncase finalul în aer. Ce-i drept, Lewandowski a pierdut două goluri în lupta cu VAR-ul. Nu e mai puțin adevărat că Bayern a marcat în momente cruciale: a egalat la 1 în prelungirile primei reprize și a făcut 2-1 la câteva minute după pauză. Bayern are exact ce îi lipsește acestei tinere și talentate echipe schwarze-gelbe: rutina marilor meciuri, o doză sănătoasă de pragmatism și o conversie mai bună a situațiilor de poartă. Potențialul Borussiei este, așa cum spuneam, imens. Nu trebuie să fii un connoisseur ca să înțelegi că Haaland va fi cel

mai bun atacant central din lume în câțiva ani, dacă rămâne sănătos, sau că Gio Reyna va fi un reper în fotbalul mare în scurt timp.

În formula aceasta, BVB reprezintă o promisiune apetisantă pentru anii următori. Aș zice că Borussia are o echipă care poate marca o generație, o echipă care poate fi al doilea pol de putere în Germania – așa cum își dorea Watzke – și un vector în fotbalul european. Promisiunea fără susținere financiară nu poate căpăta consistență. În ce direcție o va lua Dortmund acum? Poate Borussia să facă următorul pas, în care autorul acestor rânduri credea în 2013? Sau va rămâne pe linia conservatoare impusă de Watzke, Tress și Rauball în 2005, când clubul a fost în pragul insolvenței? Aș înclina să cred că al doilea scenariu va fi validat din nou și Dortmund va rata încă o dată oportunitatea de a fi mai asertivă, mai agresivă, într-un sens pozitiv. Pentru mine, fotbalul nu ar trebui să fie banking, ci risc calculat... Dar eu sunt doar un consumator de fotbal, nu administratorul unui club cu un turnover de aproape 400 de milioane de euro pe sezon. Și să nu uităm de pandemie!

Rewind: în 2013, BVB îi avea în lot pe Reus, Götze, Lewandowski, Hummels, Gündogan, iar un an mai târziu flamboyantul Kagawa avea să se întoarcă în Ruhrgebiet. Imaginați-vă potențialul acestei echipe! Borussia era o echipa-flux, cu multe libertăți și spirit de aventură, dar și o echipă cu design

contemporan, cu un joc vertical, blitzschnell. Un brand cuceritor. Nici distribuția de astăzi nu sună rău. Mașina de goluri Haaland, Sancho și Reyna, jucători de flăcăr, atleticul Bellingham și prodigiosul Moukoko pot fi ghidați de experimentații Reus, Guerreiro sau Hummels. Au fost meciuri în acest sezon în care BVB a fost un adevărat eseu vizual. Că tot vorbeam de Moukoko, atacantul poate fi un viitor Balon de Aur, așa cum pot fi și Haaland sau Sancho. La 14 ani, Moukoko juca alături de jucătorii cu 5 ani mai mari și marca 6 goluri la debutul în Bundesliga U19. La 16 ani și o zi devenea cel mai tânăr debutant din istoria Bundesligii, iar în următoarele săptămâni poate să bată recordul de

precocitate al lui Celestine Babayaro în Champions League. Zorc spune că presiunea mediatică pe care o recepționează acest Wunderkind este uriașă. Se spune că Moukoko are un salariu anual de 350.000 de euro. În aprilie anul trecut, tânărul atacant a încheiat, se pare, un contract de 10 milioane de euro cu cei de la Nike, cu un milion de euro încasat la semnătura. Moukoko avea 15 ani atunci. Fotbalul este un vortex de bani, dar poate fi și un malaxor de destine. Presiunea de pe umerii acestui adolescent este ireală, deși vorbim despre un superstar in the making.

Revin la planurile Borussia, și le putem înțelege mai bine făcând

un portret în linii simple executivului acestui club. Watzke este originar din această parte a Germaniei. Primele meciuri ale Borussia le-a văzut pe legendarul Rote Erde. În '96 devenea membru cotizant, iar în 2005 punea în exercițiu planul de salvare de la faliment. Se zice că Watzke are reputația unui om conservator. Planul de austeritate și de revitalizare pe care l-a impus la Dortmund a presupus tăieri rigide de costuri sub umbrela unui credo de la care clubul nu are voie să abdice sub tutela sa. „Vrem să avem cel mai mare succes sportiv posibil, dar nu vom mai face niciodată datorii pentru a-l atinge”, spunea cândva CEO-ul lui Dortmund, care propune de atunci un fotbal intens și direct,

care e intim conectat cu mentalitatea celor care locuiesc în această parte a Germaniei.

Borussia este emoție transparentă, dar această generație grozavă de atleți se poate evapora înainte de a deveni cu adevărat coezivă. O spun cu regretul unui romantic care crede că un club de fotbal nu este o rezervă monetară, ci anatomia unui sentiment colectiv. Fanii și-ar dori să își vadă echipa din nou în fața lui Bayern. Și cred că se poate, oricât de buni ar fi bavarezii.

Nu încapă îndoială, fotbalul Borussiei este unul atmosferic. Borussia este un club cu o cultură aparte (mă refer la comuniunea cu fanii), dar acest sisific build a new face deja parte din identitatea clubului. Borussia construiește ceva mareț o dată la 2-3 ani, pentru a lua-o din nou și iar din nou de la capăt. Este o condiție asumată. Piatra se tot rostogolește și ei știu asta. Cât curaj și consecvență este aici? Și cât comerț oare? „Comerț pur”, cum spunea mecena celor de la

Hoffenheim, Dietmar Hopp, încercând să definească actuala Borussia și să se apere în fața unui val de ostilitate din partea fanilor ultras ai adversarelor care văd în clubul din Sinsheim simbolul fotbalului-comerț. Cum e până la urmă? Echte Liebe (dragoste pură, adevărată) sau comerț pur? De când a plecat Klopp de aici, Borussia a vândut jucători de 659 de milioane de euro. Haaland și Sancho pot aduce și ei 250 de milioane de euro în următorii ani. Cine știe cât pot costa Reyna, Bellingham și Moukoko peste câteva sezoane? Impresionant, dacă privim din perspectiva modelului de business. Rămâne însă întrebarea: Cât este curaj și cât este comerț până la urmă în condiția asumată a Borussiei lui Watzke și Zorc? Oricare ar fi răspunsul, Borussia a fost și rămâne un club cu mult particular, un club-eveniment, o experiență pentru privitori. Și poate la un moment dat acest club din Dortmund își va asuma drumul către cel de-al doilea far care se vede de ceva timp la orizont.

Povestea primului titlu

de Gabi Ionică și Marius Constantin

Viața s-a schimbat foarte mult în ultimele decenii în Dortmund. Industria bazată pe exploatarea cărbunelui și prelucrarea oțelului a fost înlocuită cu tehnologii noi, precum biomedicina sau sistemele. Dortmund a devenit un centru regional al industriei hi-tech. Dar nu totul s-a schimbat. Ce a rămas la fel este dragostea pentru Borussia. Cu siguranță, bunicii și părinții din zonă încă le povestesc nepoților și copiilor despre viața lor de atunci. Și, cu siguranță, le spun și povestea primului titlu cucerit de Borussia Dortmund.

De 47 de ani (de la înființare) a avut nevoie Borussia Dortmund pentru a câștiga primul titlu de campioană a Germaniei. Acest titlu a venit la finalul sezonului 1955-1956. Spre deosebire de formatul actual al Bundesligii, la acea vreme faza finală a

campionatului Germaniei reunea campioanele și vicecampioanele diviziilor regionale. Această fază finală se disputa sub forma a două grupe de 4 echipe, iar câștigătoarele acestor grupe își disputau finala campionatului. Borussia Dortmund și-a câștigat divizia (Oberliga Vest) și s-a calificat în faza finală a campionatului, alături de Schalke (clasată pe poziția secundă). Din celelalte divizii regionale, s-au calificat echipe precum Hamburg, Hannover (Oberliga Nord), Kaiserslautern, TuS Neunendorf (Oberliga Südwest), Karlsruher, VfB Stuttgart (Oberliga Süd) și Viktoria 89 Berlin (campioana Oberliga Berlin). Cele 5 cam-

pioane erau calificate direct în cele două grupe, vicecampioanele trebuiau să desfășoare tururi preliminare, iar ultima clasată era eliminată (a fost cazul celor de la Neuendorf).

Dortmund a făcut parte din grupa a 2-a, alături de Hamburg, Stuttgart și Viktoria Berlin. Startul grupei a fost unul perfect, victorie cu 2-0 la Stuttgart. A urmat un pas greșit acasă, 1-1 cu Viktoria Berlin. Treziți după acest duș rece, BVB face un meci memorabil împotriva principalului adversar din grupă: Hamburg. Cei „trei

Alfredos”, cum era numită tripleta Niepieklo-Kelbassa-Preißler, au marcat toate golurile victoriei cu 5-0 de pe teren propriu. Fără să mai facă greșeala din primul meci, galben-negrii s-au impus clar la Berlin, 6-0. Emoțiile au reapărut după înfrângerea de la Hamburg (1-2). Cele două echipe au intrat în ultima etapă cu număr egal de puncte (7). În ultimul meci din grupă, bătrânul Rote Erde a fost luat cu asalt de fanii BVB. În tribune s-au îngrămădit, la propriu, 46.000 de fani. Borussia s-a impus cu 4-1 în fața celor de la Stuttgart, calificându-se în finală datorită golaverajului net superior (19-4). Era cea de-a doua finală a campionatului german pentru Borussia Dortmund (pe prima o pierduse, 2-3, în caniculara zi de 10 iulie 1949, în fața celor de la VfR Mannheim).

24 iunie 1956, Olympiastadion, Berlin. Ziua mării finale a venit. Adversara Borussiei era, surprinzător, Karlsruher SC, care se calificase în fața celor de la Schalke, datorită controversatului coeficient de goluri marcate. Plouase ore întregi înainte de startul partidei, iar terenul se prezenta destul de rău. Ploaia făcuse ca pe stadionul din Berlin să fie prezenți „doar” 75.000 de spectatori. Antrenorul Borussiei, Helmut Schneider, a avut la dispoziție următorul 11: Heinz Kwiatkowski – Wilhelm Burgsmüller, Herbert

Sandmann, Max Michallek, Helmut Bracht – Elwin Schlebrowski, Alfred Kelbassa, Alfred Niepieklo – Alfred Preißler, Wolfgang Peters, Helmut Kapitulski. Cu o echipă matură ca vârstă (o medie de vârstă de 28,9 ani) și joc, echipa noastră era marea favorită. Totuși, începutul de meci nu a fost unul reușit pentru Borussia, care s-a

Bineînțeles, și această întoarcere cu trenul are o poveste. În tren se aflau și soțiile jucătorilor, însă conducerea clubului a hotărât ca în momentul ajungerii în Dortmund, în prim-plan să fie doar jucătorii. Văzând că jucătorii nu doresc acest lucru, șefii au venit cu un plan secret foarte ciudat: soțiile aveau să stea în vagonul următor,

văzut condusă din minutul 10, după golul lui Kunkel. Niepieklo a egalat cu noroc după doar 5 minute, iar Kelbassa a dus-o pe Borussia în avantaj cu o lovitură de cap, după un corner (minutul 26). Borussia a pus stăpânire pe joc și a marcat de alte două ori după pauză, prin Preißler și Peters (minutetele 53 și 57). Scorul final, 4-2, a fost stabilit de autogolul lui Burgsmüller din minutul 66. Fluierul de final i-a găsit pe galben-negri ovaționați în picioare de 75.000 de spectatori. Căpitanul Alfred Preißler a ridicat trofeul deasupra capului cu lacrimi în ochi. Borussia Dortmund era noua campioană a Germaniei, cucerind primul ei titlu din istorie. Echipa a revenit la Dortmund cu un tren special, pus la dispoziție de Deutsche Bundesbahn.

care urma să fie desprins de tren înainte de sosirea în Dortmund. Jucătorii au aflat și de acest plan și s-au amestecat cu soțiile, ajungând astfel în Dortmund așa cum și-au dorit. Ajunși în oraș, jucătorii au rămas uimiți de valul de entuziasm cu care sunt primiți. Dortmund nu văzuse o așa mare de oameni niciodată: 250.000 au umplut străzile orașului. După primirea oficială, organizată de primarul orașului, Alfred Preißler a strigat către mulțimea adunată: „Promitem un lucru astăzi: nu vom restitui trofeul de campioni prea curând!”. Iar vorbele sale sau fost cu adevărat profetice: Borussia Dortmund a câștigat titlul de campioană și în anul următor, folosind în finală exact același prim 11 cu care a câștigat finala din 1956 (un caz unic în istoria fotbalului german).

De ce țin la Borussia Dortmund și nu la Bayern

de Ion Alexandru

Pentru mine Borussia Dortmund se poate rezuma foarte simplu la două cuvinte: „Pasiune” și „Rigoare”. Nu merg împreună? Ba da, și le putem vedea cu ochiul liber pe Westfalenstadion, acolo unde fanii sunt minunați de fiecare dată. „Fotbalul nu înseamnă nimic fără fani”, a spus Jock Stein, creatorul minunatei echipe a lui Celtic pe care scoțienii o numesc „Lisbon Lions”. Eu cred că Stein ar fi fost extrem de fericit într-o seară de sâmbătă pe stadionul din Dortmund, locul unde pasiunea pentru fotbal este ridicată la rang de virtute.

1996

În 1996, aveam 20 de ani (da, sunt din categoria care i-a văzut jucând pe Maradona sau Van Basten și cred că sunt cei mai buni din istoria fotbalului) și am mers pe Ghencea pentru a vedea la lucru o echipă despre care auzisem numai lucruri bune. Borussia Dortmund a făcut o demonstrație de forță nemaivăzută de mine în plin miros de iarbă, la nivel de echipă de club. Îmi plăcea să stau la nivelul gazonului când mergeam pe stadion pentru că așa mi-a zis tata că văd antrenorii meciurile. Cum biletele din primele rânduri nu le ia nimeni, pentru mine era perfect. Ricken, Heinrich și Chapuisat au părut din altă viteză și cum eu știam că jucătorii de la Steaua primiseră porecla „Viteziștii” m-am gândit că băieții aștia au ceva deosebit. Kohler și Julio Cesar asigurau spatele, Möller desena, iar vitalitatea atacanților a făcut diferența. Toate cele trei goluri au fost după mingi aruncate peste apărarea stelistă, iar viteza de reacție a oamenilor de atac a făcut diferența. Era filosofia de joc a lui Ottmar Hitzfeld, care tocmai câștigase titlul în Germania după o luptă cu „inamicul istoric” Bayern. Am continuat să urmăresc Borussia în acel sezon, iar în finală am ținut cu această echipă din două motive:

1. Îmi plăcea stilul de joc ofensiv pus în practică de băieții în galben, cravașați inteligent de pe margine de Hitzfeld;
2. Nu aveam cum să țin cu Juventus pentru că fanii fotbalului italian știu că poți ține cu Juve sau ești împotriva ei. Nu există cale de mijloc, iar eu m-am îndrăgostit iremediabil în finalul anilor '80 de o echipă în care străluceau „Gemelli dell Gol”, Vialli și, mai ales, Mancini.

Zidul galben

O să fiu banal și previzibil. Fanii Borussia Dortmund sunt printre cei mai pătimași din lume! Am

fost pe marea majoritate a stadioanelor mari ale Europei, dar încă nu am ajuns pe cel mai „cald”. Westfalenstadion te face să plutești, să simți că fotbalul este mai mult decât un sport. Stadionul din Dortmund este din categoria Anfield, Toumba, Bombonera sau Marakana. Dacă ești fanul echipei, te bucuri de atmosferă și crezi o presiune uriașă pentru echipa vizitatoare, iar dacă ești adversar te bucuri de atmosferă și sperii ca jucătorii pe care-i susții să nu fie compleșiți pe teren. Peluza galbenă face parte din moștenirea clubului, este o frescă a mândriei locale și un factor de echilibru în economia echipei.

Borussia Dortmund > Bayern München

Borussia Dortmund a reprezentat mereu o oază de spectacol într-o mare de muncă, muncă și iar muncă. Bayern a fost un bastion al fotbalului calculat la milimetru, în timp ce pe stadionul din Dortmund mai găseai un artist care să rezolve

meciul. Chiar și Robben sau Ribéry s-au transformat în mașini de pase perfecte la München, în timp ce Borussia inventa jucători inventivi în fiecare an. Momentul în care Lewandowski a așteptat până în ultima secundă de aplauze pe Westfalenstadion și a plecat liber de contract la Bayern a reprezentat pentru mine o dovadă că spiritul Borussiei va dăinui în ciuda problemelor financiare. Polonezul nu a fugit la München cum au spus mulți, el și-a prelungit cât mai mult șederea în locul unde s-a simțit cel mai bine. Asta e o dovadă că Borussia este un club minunat. Bayern are doar „Rigoare” și poate domina orice adversar din lume, printr-o impunere cu forța a jocului foarte eficient, dar Borussia a demonstrat de foarte multe ori că în primul rând are „Pasiune” și acest lucru este mai greu de găsit în fotbalul modern. Dragostea pentru fotbal și pentru o anumită echipă este un lucru pe care îl simți, iar Borussia te face să te simți important și te atrage cu sentimentul de familie.

Cifre și entuziasm

de Nicoleta Coșoreanu

Oricât de frustrant ar fi jocul Borussiaei în unele momente, ultimele sezoane ne-au făcut de multe ori să visăm cu ochii deschiși datorită grupului tânăr care crește constant la prima echipă. De la driblingurile lui Sancho, la bucuria nebună a lui Haaland după goluri, e greu să nu te molipsești de entuziasmul lor. E și mai greu să ții pasul cu lista de recorduri pe care fiecare dintre ei le-a doborât. Le-am adunat pe cele mai importante în câteva profiluri în cifre ale celor mai promițători tineri de la BVB.

Jadon Sancho (20 de ani, la BVB din 2017)

- e cel mai tânăr jucător al Borussiaei care a marcat cel puțin 10 goluri într-un sezon de Bundesliga;
- în octombrie 2018 a devenit primul jucător născut după 2000 care marchează în Liga Campionilor;
- în iunie 2020, a devenit cel mai tânăr jucător care a ajuns la 30 de goluri în Bundesliga;
- în mai 2020 a devenit jucătorul Borussiaei cu cele mai multe asisturi într-un sezon de Bundesliga, de când au început să fie colectate date detaliate despre performanța fotbaliștilor, în sezonul 2004/2005;

Giovanni Reyna (18 ani, la BVB din 2019)

- e al doilea cel mai tânăr marcator american din Bundesliga (primul în acest top a jucat tot la Borussia: Christian Pulisic)
- în octombrie 2020, a dat 3 asisturi într-un meci: e cel mai tânăr fotbalist din istoria Bundesligii care reușește asta;
- e cel mai tânăr fotbalist american care a debutat în Bundesliga;
- cel mai tânăr american cu assist în Liga Campionilor.

Erling Haaland (20 de ani, la BVB din 2020)

- e primul jucător din Bundesliga care a înscris de 7 ori în primele lui 3 meciuri;
- e primul fotbalist al Borussiei care a marcat la debuturile în Bundesliga, DFB-Pokal și Liga Campionilor;
- e jucătorul care a ajuns cel mai repede la 15 goluri în Liga Campionilor (în doar 12 meciuri);
- în ianuarie 2020 a fost votat jucătorul lunii în Germania, deși jucase doar 59 de minute.

Jude Bellingham (17 ani, la BVB din 2020)

- cel mai tânăr jucător englez, titular într-un meci de Champions League;
- cel mai tânăr marcator din istoria Borussiei Dortmund;
- cel mai tânăr debutant și cel mai tânăr marcator din echipa U21 a Angliei;
- e al treilea cel mai tânăr debutant din istoria primei naționale a Angliei.

Youssef Moukoko (16 ani, la BVB din 2016)

- la o zi după ce a împlinit 16 ani a devenit cel mai tânăr debutant din Bundesliga;
- e cel mai tânăr debutant în Liga Campionilor;
- în 84 de meciuri la echipele U17 și U19, a marcat de 127 de ori;
- în 2019, a debutat în UEFA Youth League contra Barcelonei, devenind cel mai tânăr jucător din istoria competiției.

Fanii BDR în pandemie

de Andrei Mocuța

La începutul acestui an, lumea a fost dată peste cap de apariția unui nou virus care a reorganizat forțat societatea și viețile noastre. SARS-CoV-2 a adus cu sine o serie de restricții pe plan mondial care inevitabil au afectat și competițiile sportive, majoritatea anulate sau amânate. Fanii înfocați, obișnuiți să își susțină echipele favorite săptămânal s-au trezit nu numai în situația de a le fi interzis accesul pe stadion, ci și în aceea de a nu le mai putea urmări din fața televizorului. Cu o parte dintre fanii români ai Borussia Dortmund am stat de vorbă și am aflat povestea lor din timpul acestei perioade dificile. Iată ce i-am întrebat:

1. Cum ai făcut față pandemiei din martie până acum? Cât de mult ți-a lipsit BVB în lunile de întrerupere?
2. Între un sezon în care ai ști sigur că Bayern iese campioană și unul anulat din cauza COVID-19, ce ai alege?
3. Peste cât timp crezi că ne vom putea vedea la Adunarea Anuală din Deva?
4. Va reuși Haaland să câștige Balonul de Aur cât încă poartă tricoul Borussia?

Alin Muntean

1. Cred că toată lumea a avut parte de un șoc în momentul în care acest virus a schimbat cursul firesc al lucrurilor, dar nu am avut de ales și a trebuit să mergem mai departe. Lipsa meciurilor Borussia a accentuat noua realitate, dar în această perioadă am discutat foarte mult cu fanii din grupul BVB Timișoara despre absolut tot ce ține de echipa noastră favorită. Pe lângă asta am făcut incursiuni adânci în istoria fotbalului și am disecat sportul rege. Asta ne-a ajutat să depășim mai ușor perioada de inactivitate fotbalistică.
2. Chiar dacă nu îți pică bine un triumf al unei rivale, cu toată convingerea o să înclin spre un sezon care se joacă, indiferent de deznodământ. Primordial este faptul că putem să îi vedem pe băieții noștri în acțiune în fiecare săptămână.

Pasiunea pentru BVB nu se măsoară în titlurile pe care le câștigă.

3. Sper că o să ne vedem la AA de la Deva în 2021. Prima la care am participat a fost cea de la Timișoara din 2019. A fost o experiență nemaipomenită și îmi doresc să se repete cât mai curând.
4. Haaland are toate șansele să ajungă unul dintre cei mai mari atacanți din istoria fotbalului și cel mai probabil o să câștige Balonul de Aur. În ultimii ani conducerea BVB nu a mai vândut jucătorii talentați atât de ușor și asta îmi dă speranțe că norvegianul o să câștige trofeul individual suprem în tricoul galben-negru.

Iulia Popa

1. Pot spune că am reușit să fac față pandemiei, considerând că am trăit această „experiență” în clasa a 12-a, mi-am atins obiectivele, intrând la facultatea dorită, astfel încât, pe plan personal, totul a mers foarte bine. Nu pot spune același lucru și despre absența fotbalului, mai ales a Borussia, în lunile în care Bundesliga a fost oprită. BVB mi-a lipsit foarte mult, weekendurile fără fotbal fiind lipsite de entuziasm, ceea ce m-a descurajat până când am început să mă obișnuiesc cu situația creată.
2. Aș alege sezonul în care Bayern iese campioană, deoarece, pentru mine, nu contează atât de mult cine pierde sau cine câștigă, ci emoția și fericirea oferite de fotbalul pe care BVB îl arată, spectacolul meciurilor și suspansul acestora. Dacă n-aș fi trecut prin această pandemie, răspunsul meu ar fi fost altul, dar ea m-a făcut să înțeleg mai bine micile bucurii ale vieții.
3. Septembrie 2021. Îmi lipsesc întrunirile cu fanii, meciurile vizionate în Halftime la care aspiram odată cu venirea mea la București pentru facultate. Pandemia ne-a făcut să ne schimbăm planurile, dar sunt sigură că dacă avem răbdare ne vom putea bucura de toate experiențele oferite de Fan Club.

4. Haaland e un jucător foarte talentat, care muncește mult și dedică timp fiecărui aspect legat de evoluția sa profesională. Oricât de mult mi-aș dori să-l văd câștigând Balonul de Aur în tricoul Borussia, nu cred că se va întâmpla asta, analizând faptul că numeroși jucători importanți cu multe titluri câștigate nu au fost răsplătiți. Dacă va continua în aceeași manieră, cândva o va face, dar este încă tânăr și viitorul său la Borussia nu va fi atât de lung pe cât mi-aș dori. Sper ca într-o zi să fiu mândră că BVB a creat un câștigător al acestui trofeu.

Silvia Georgescu

1. Cred că pandemia m-a făcut să apreciez mai mult unele lucruri cu care eram obișnuită, cărora le-am simțit lipsa în acea perioadă, inclusiv meciurile Borussia. Parcă dintr-odată era bun și locul 2, era simpatic și Favre, era acceptabil să avem meciuri în care să nu ne iasă nimic, doar să văd Borussia jucând, să trăiesc meciurile la maximum, atât cele bune, cât și cele slabe. Am fost foarte entuziasmată când s-a reluat campionatul și mi-a plăcut mult să urmăresc podcastul Zidul Galben.

2. Să iasă Bayern, dar să avem parte de fotbal, cu fani în tribune din nou. Din păcate oricum ne-am cam așteptat să ia ei titlul în ultimele sezoane. Dacă am reuși să îi batem în meciurile directe sau măcar să jucăm cu ei de la egal la egal, aș fi mulțumită. Nu e echivalent cu un titlu, dar am ajuns să îmi doresc asta aproape la fel de mult, mai ales că acum avem o echipă frumoasă, cu potențial, cu mulți tineri talentați, o bancă mult mai bună decât anii trecuți.

3. Poate în vara anului viitor. Eu nu am ajuns până acum la vreo Adunare Anuală, dar de data aceasta nu o să mai ratez.

4. M-aș bucura mult să se întâmple asta, dar este greu de spus. Deși este vorba despre un trofeu individual, mai mereu se ține cont și de performanțele echipei din acel sezon. Cred că ar trebui să luăm titlul și/sau să avem un parcurs foarte bun în UCL ca să aibă Haaland șanse la Balonul de Aur. În orice caz, aș vrea să rămână la noi cât mai mult fiindcă în afară de goluri, îmi place atitudinea lui pe teren. Și încă nu m-am obișnuit

cu ideea că jucătorii talentați vin la noi ca să aibă de unde pleca. :)

Dan Sabadăș

1. Din fericire, coronavirusul are și el demnitatea lui și m-a ocolit. Dar toată situația asta devine mult prea schizoidă. Cât despre lunile de întrerupere a Bundesligii, toată acea perioadă mi s-a părut ireală. Era complet nefiresc ca în plin retur să treacă sfârșitul de săptămână fără un meci cu BVB, după ani buni de dependență. Iar când s-a reluat campionatul am avut impresia că toată acea perioadă, care ne-a privat de fotbal și de iubirea noastră galben-neagră, nici măcar nu a existat cu adevărat, ca o iluzie sau o buclă în timp.

2. Fără nici o ezitare aș prefera sezonul anulat. Mă năpădește o tristețe prea apăsătoare să-i văd pe cei de la Bayern campioni la nesfârșit.

3. Dacă ce e val ca valul trece, nădăjduiesc că undeva prin 2022 vom putea să ne vedem la Adunarea Anuală din Deva.

4. Înclin să cred că da, deși, deocamdată, Lewandowski mi se pare mai eficient. O spun cu o mare strângere de inimă.

Dan Velcu

1. Am realizat că legătura cu Borussia e la fel de puternică precum cea cu familia sau prietenii. Și asta nu pentru că tu ca individ ești legat de o echipă de fotbal ci datorită faptului că Borussia mi-a dat ocazia să formez niște relații speciale cu persoane care vibrează pe aceleași frecvențe sau mi-a dat senzația de apartenență la un anumit grup. Cred că asta ne-a lipsit cel mai mult în aceste luni de întrerupere, lipsa socializării cu familia BVB, atât din țară cât și din străinătate. Faptul că săptămânal am reușit să organizez cel puțin o drumeție montană alături de ceilalți membri BDR Sibiu a făcut ca restricțiile să fie mai ușor de suportat.

2. Un an fără tot ce înseamnă BVB mi se pare mult mai trist decât unul în care Bayern ar ieși campioană. Pentru fanii BVB un sezon înseamnă mult mai mult decât un titlu, bineînțeles e grozav

la final să ridici farfuria deasupra capului, dar nu asta e motivul pentru care iubim această echipă.

3. Cel mai probabil acest lucru se va întâmpla la începutul următorului sezon.

4. Nu. Din păcate nu va participa la Euro 2020 și parcursul nostru din Champions League ar trebui să fie unul de excepție pentru a-l ajuta. Borussia nu e echipa care își permite să țină un asemenea talent pentru o perioadă îndelungată astfel încât să sperăm să reușească asta sub culorile galben-negre.

Mihai Litiu

1. Pandemia COVID-19 mi-a cam dat peste cap stilul de viață. Bănuiesc că asta li s-a întâmplat majorității oamenilor, dar poate de la fiecare a luat altceva din „firesc”. Pe mine m-a afectat limitarea interacțiunii sociale, mi-au lipsit evenimentele sportive cu spectatori, fie și vizionate dintr-un pub cu prietenii. Mi-a lipsit BVB, mi-au lipsit meciurile, dar cel mai mult îmi lipsește Zidul Galben cu nebunia lui! Cred că avem cea mai frumoasă galerie cu cele mai inspirate coregrafii. Dacă s-ar ridica și jocul echipei la nivelul fanilor consider că nu ne-ar sta nimeni în cale.

2. Prefer să văd fotbal, chiar dacă Bayern iese învingătoare la final. În fond, dragostea față de fotbal și față de o echipă nu trebuie condiționată de un anumit rezultat. Îmi doresc să ajungă „farfuria” la Dortmund, dar nu voi condiționa de asta susținerea echipei.

3. Depinde cât de rapid și de facil va fi accesul la vaccin și cât de eficace va fi acesta. Din punctul meu de vedere e singura șansă să învingem repede acest virus. Mă gândesc că prin septembrie 2021 vom putea participa atât la Adunarea Anuală, cât și la meciuri pe stadion.

4. Nu sunt atât de optimist. La cât de mult îi dau târcoale alte cluburi mai potente financiar mă aștept să mai rămână maximum un an (fereastră de iarnă 2021-2022) pe Westfalenstadion. Nu cred că va reuși să domine atât de clar poziția de număr 9 până atunci. O rază de speranță ar fi aducerea la BVB a unui antrenor ce impune un stil mai ofensiv (de ce nu chiar domnul Marsch de la

RB Salzburg?). Cred că asta l-ar putea motiva să rămână în galben-negru.

Ștefan Gheorghică

1. La început m-am lovit de șocul de a avea prea mult timp liber pentru ca ulterior viața mea să devină extrem de palpitantă prin prisma volumului de lucru de la facultate și a examenelor. Au mai apărut și alte evenimente mai mult sau mai puțin fericite în viața privată, așa că pot spune cu sinceritate că nu am avut timp prea mult să mă gândesc la Borussia. Câteodată simțeam totuși nostalgia de a evada din microuniversul meu și să țin în fața ecranului la golurile și asisturile lui Sancho sau să îl cert pe Akanji.

2. E o lamă cu două tăișuri. Trebuie să te gândești care e mai puțin ascuțită. Pe de-o parte, un sezon anulat de COVID-19 ar însemna să nu mai văd deloc băieții la lucru și asta ar fi insuportabil. Pe de altă parte, Bayern ridicând trofeul de campioană a devenit o dezamăgire transformată în obișnuință, așa că aleg să țin deschis TV-ul când joacă Dortmund și să îl închid când e festivitatea de decernare a titlului.

3. Sper cel târziu prin august sau septembrie 2021. Am niște vise utopice cu bere și fără distanțare socială în bar pe care sper să le (re)trăim cât mai curând.

4. Din punctul de vedere al calității individuale, chiar și în acest moment, Haaland are șanse mari să câștige pentru că are un impact vital asupra jocului Borussiei și sunt puțini jucători care au această capacitate. Totuși, cei care acordă trofeul ar trebui să se hotărască într-un final dacă este un premiu bazat pe calitatea jucătorului sau rezultate. Acesta ar fi singurul impediment al lui Haaland în câștigarea Balonului de Aur, pentru că Borussia, cu Favre la cârma, nu are șanse de a câștiga vreun trofeu major.

Dortmund, oraș al handbalului: amintirile Narcisei Lecușanu

Narcisa Lecușanu, fost „centru” al naționalei de handbal feminin a României, a jucat în perioada 1998-2000 la Borussia Dortmund. Și atunci, ca și acum, Dortmund e printre echipele de top din Germania, iar Lecușanu ne-a povestit cum a fost pentru ea perioada petrecută în Germania.

Borussia Dortmund România: Ce știai despre Dortmund și Borussia atunci când ai semnat contractul cu BVB și ce te-a surprins referitor la club și oraș atunci când ai ajuns acolo?

Narcisa Lecușanu: Cred că sunt norocoasă. Știam câte ceva despre echipă pentru că înaintea mea a mai jucat la Dortmund româncă Lidia Drăgănescu. Trebuie să recunosc că numele clubului are o rezonanță foarte mare în lumea sportului prin echipa de fotbal. Nu m-a surprins nimic. Încă din vremea junioratului visam să joc în Germania și să fiu Deutsche Meister. Dortmund a fost o haltă a visului meu.

BDR: Este Dortmund un oraș plictisitor, așa cum se plâng unii fotbaliști? Cu ce îți ocupai timpul liber între meciuri și antrenamente?

N.L.: Pentru mine la acea vreme, 1998-2000 a fost un vis. Nu mă plictiseam deși am avut timp liber foarte mult. În primele trei luni am alocat timp unui curs de perfecționare a învățării limbii. Mi-am făcut prieteni, m-am plimbat și am vizitat împrejurimile.

BDR: Care e primul lucru pe care ți-l amintești când te gândești la Dortmund?

N.L.: Bucuria de a juca handbal în Bundesliga. Am învățat multe de la antrenorul Gustl Wilke.

BDR: Am înțeles că ai învățat limba în perioada în care ai jucat în Germania. A fost ușor?

N.L.: Am învățat limba relativ repede pentru că

am făcut germană în școală.

BDR: Cât de mare era interesul pentru echipa de handbal în perioada aceea? Din câte știm, erau puține jucătoare profesioniste în echipa de atunci.

N.L.: Când am jucat la Dortmund, echipa a fost în top 3 al Bundesligii, iar colegile mele făceau parte din echipa națională a Germaniei: Frantzișka Heintz, Eike Bram, Michaela Erler și altele. Nu erau profesioniste, ele aveau un al doilea job.

BDR: Echipa de handbal din Dortmund a crescut enorm în ultimii ani. Ce ar putea învăța echipele noastre din genul ăsta de ascensiune?

N.L.: Nu aş putea scoate în evidență ce am putea învăța astăzi de la ei, vorbim de contexte legislative și culturi diferite. Însă aş putea spune că la vremea când eu jucam acolo, am învățat cât de important este să ai mai mulți parteneri care cred în proiect. Pe vremea aceea echipa de handbal din Dortmund nu-și dorea o echipă în Liga Campionilor, pentru că acest lucru implica costuri. Jucam în Cupele Europei și lucrul ăsta era satisfăcător.

BDR: Ai reușit să mergi și la vreun meci de fotbal în perioada aceea? Dacă da, ce amintiri ai de pe stadion?

N.L.: Din păcate nu am fost la niciun meci, însă pe stadion am fost cu o altă ocazie. Tot ce îmi amintesc este că l-am întâlnit pe Stefan Reuter în sala de fitness și am schimbat câteva cuvinte legate de un exercițiu de recuperare pentru umăr. M-a impresionat stadionul prin mărimea lui și toată infrastructura ce o deține clubul.

BDR: Am auzit că este în curs de publicare o autobiografie a ta. Povestește-ne un pic despre carte. Are și Borussia un loc în ea?

N.L.: Da, de ceva timp cochetez cu această idee, de a publica o carte autobiografică: Povestea vieții mele. Editura mi-a promis că o vom scoate de sărbători. Sper să fie un cadou pentru cei care o vor citi! Sigur că perioada Dortmund este în carte.

BDR: Când vom depăși toți cu bine această perioadă, crezi că ne vom putea întâlni la un meci al Borussiei în Centrul Vechi?

N.L.: Cu mare drag.

Neu-Borussin Narcisca Lecusanu traf gestern im Pokal gegen die SG Hessen sechsmal.

Foto: Laryea

Narcisca Lecusanu erwischte gestern im vorgezogenen Meisterschaftsspiel gegen die TSG Ketsch in der zweiten Hälfte einen guten Tag und bewahrte den BVB vor einer Blamage. waz-Bild: Peter Ludewig

Lecusanu rettet BVB vor einer dicken Blamage

Glanzloses 24:20 gegen die TSG Ketsch

Acht Tage nach der Schlappe von Leipzig präsentierten sich die Handballerinnen des BVB auch gestern abend gegen die TSG Ketsch noch außer Tritt. Dem mühevollen 24:20 (12:11)-Sieg war eine peinliche erste Hälfte voraus gegangen.

Die gut 200 Zuschauer, die den Weg in die Halle Wellinghofen gewagt hatten, wurden bitter enttäuscht. Nicht nur, dass das Spiel mit fast 50-minütiger Verspätung angepfiffen wurde, da Schiedsrichter Andreas Caris bei Duisburg im Stau stand - sein Kollege Stefan Foerster war erst gar nicht ge-

kommen, da er Vater wurde - auch die Leistung auf dem Parkett verdiente keinerlei Beachtung. Gegen die harmlosen Gäste aus Ketsch zeigte sich der BVB motiviert wie in einem lockeren Trainingsspielchen. Trainer Michael Wolf sprach

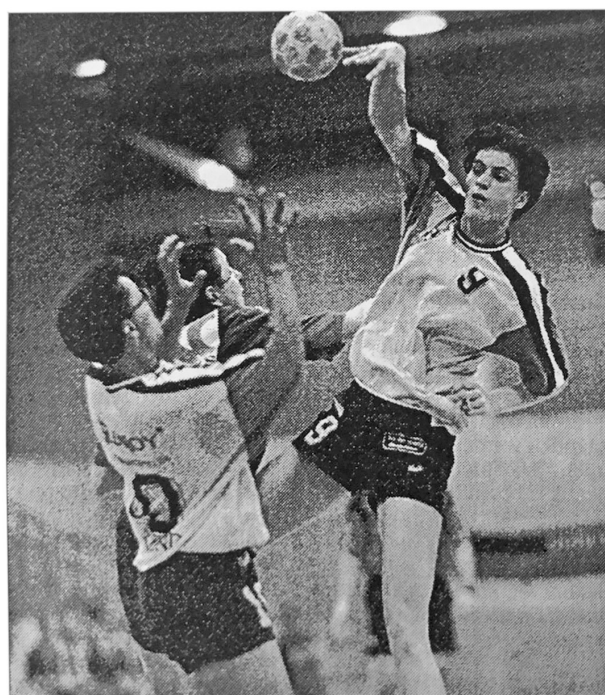
Frauenhandball

von „einer Frechheit, was man sich da erlaubt habe“, als er die Anfangsformation beim 8:8 zu einer Auszeit vom Feld holte. Doch auch mit Franziska Heinz, die ab der 19. Minute für Ordnung sorgen sollte, änderte sich nicht allzu viel. Was weniger an der individuellen Leis-

tung der Langzeitverletzten Heinz lag. Im Team stimmt einfach nichts. In der Abwehr klappten riesige Löcher, während im Angriff ein technischer Fehler dem anderen folgte und das 12:12 zur Pause schmeichelhaft für den BVB war.

Nach der Pause wurde die müde BVB-Spielweise zwar etwas frischer, doch noch nicht überzeugend. Allein der Treffsicherheit von Narcisca Lecusanu die sechs ihrer neun Treffer in der zweiten Hälfte warf, hatte es der BVB zu verdanken, dass am Ende ein glanzloses 24:20 zu Buche stand.

BVB: Bärm, Feuerbaum; Tesch (2), Urbisch-Lecusanu (9), Erler (5), Schulskyte (2), Meinz (2), Elßing (1), Hodak-Maier (1), Kim (2). PK

Die angeschlagene Narcisca Lecusanu (rechts) und Michaela Erler (links) hoffen einen Sieg gegen Maintzlar. (WR-Bild: Goeke)

**HAI SĂ SUPERCREDEM
ÎN ȘANSA NOASTRĂ
ȘI SĂ MUNCIM PENTRU EA!**

Fintorescu

HAI SĂ FIM #SUPERSOCIAL

Licența ONJN: L1160659W000328
Licența ONJN: RO3229L001332

super bet